

ΜΕΡΟΣ Β΄

Χαρακτηριστικά, στόχοι και κατευθύνσεις

59. Υπάρχουμε ως κομμάτι και γέννημα του κομμουνιστικού κινήματος. Η ρίζα μας ξεκινάει από τις απαρχές του. Από το Κομμουνιστικό Μανιφέστο και την Κομμούνα του Παρισιού το 1871. Από εκεί που γεννήθηκε η κοσμοθεωρία και ο αγώνας που επιδιώκει να δώσει μια Ιστορικά νέα κατεύθυνση και διέξοδο στην ταξική πάλη. Στην ταξική πάλη που υπήρχε πριν από το Μαρξ και που η ύπαρξη της είναι ανεξάρτητη από τη θέληση των κομμουνιστών και όλων των ανθρώπων γενικότερα. Καθώς ωθείται από τις ανταγωνιστικές και ασυμφιλίωτες ταξικές αντιθέσεις. Στην ταξική πάλη που υπάρχει έτσι κι αλλιώς σε κάθε ταξική κοινωνία και αποτελεί τον κινητήρα της Ιστορίας.

Η κομμουνιστική κοσμοθεωρία και το κομμουνιστικό κίνημα οραματίζεται και παλεύει για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση. Μια κοινωνία χωρίς τάξεις, μια κοινωνία σοσιαλιστική-κομμουνιστική, μια κοινωνία ελεύθερων παραγωγών.

Το κομμουνιστικό κίνημα σε αυτά τα περίπου 150 χρόνια είχε μια συγκλονιστική διαδρομή. Μια διαδρομή στην οποία απέδειξε κιόλας πως η κοσμοθεωρία του δεν είναι μια ουτοπία, αλλά βασίζεται στις πραγματικές και υλικές αντιθέσεις και ανάγκες αυτού του κόσμου. Μια διαδρομή που το έφερε στο κέντρο των παγκόσμιων εξελίξεων και αποτέλεσε το κύριο και βασικό ζήτημα όλων των κυρίαρχων τάξεων, όλων των κυρίαρχων κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων του πλανήτη. Μια διαδρομή στην οποία πορεύτηκαν εκατοντάδες εκατομμύρια μαζών του πλανήτη. Μια διαδρομή που με εποποιίες έφερε πρωτόγνωρες στην Ιστορία της ανθρωπότητας και για την ανθρωπότητα, νίκες. Αλλά και μια διαδρομή που ανακόπηκε, ανατράπηκε, ηττήθηκε. Στη βάση αυτής της ήττας της σήμερα και εδώ και πολλές δεκαετίες χλευάζεται και συκοφαντείται

από όλες τις κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις. Συστηματικά και ακατάπαυστα και σε παγκόσμια κλίμακα το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στοχεύει να ξορκίσει και να σβήσει από την Ιστορία της ανθρωπότητας το έργο των εκατοντάδων εκατομμυρίων. Να παρουσιάσει ως νομοτέλεια την ήττα του, και ακόμα περισσότερο να παρουσιάσει τους σκοπούς του από «καταστροφικούς» έως και «εγκληματικούς».

Από αυτές τις ρίζες και από αυτή τη διαδρομή γεννηθήκαμε και υπάρχουμε και εμείς σήμερα ως πολιτική Οργάνωση. Είναι (και) δικά μας όλα αυτά που παράχθηκαν σε αυτή τη συγκλονιστική διαδρομή. Τα βήματα συγκρότησης και ισχυροποίησης της πάλης του κομμουνιστικού κινήματος, αυτά που έφεραν την κοσμοθεωρία μας στην καθημερινή ζωή των εκατομμυρίων ξυπόλητων, αυτά με τα οποία όρμησαν οι μάζες στην έφοδό τους στον ουρανό. Αλλά είναι δικά μας και τα προβλήματα, οι ανεπάρκειες που γεννήθηκαν μέσα σε αυτήν την πάλη. Αυτά στα οποία βασίστηκε το μπλοκάρισμα και η ανακοπή της και που έφεραν την υποχώρηση και την ήττα.

Είναι δικά μας όλα όσα πρέπει να υπερασπιστούμε, να κρατήσουμε, να αναπτύξουμε. Και είναι δικά μας και όλα τα ερωτήματα και τα ζητήματα που αφορούν στους όρους που γέννησαν την υποχώρηση και την ήττα. Αυτά που πρέπει να απαντηθούν –με την μαζική πάλη και μέσα από την μαζική πάλη- για να συνεχιστεί η διαδρομή από τη νέα της αφετηρία.

Ποιοι είναι οι σκοποί της πάλης μας

60. Παλεύουμε για να υπηρετήσουμε την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία της χώρας μας.

Σε αυτές τις κοινωνικές δυνάμεις βρίσκεται αποκλειστικά η αναφορά μας. Η πολιτική μας σε κάθε «μικρό», επιμέρους, μεγαλύτερο ή κεντρικό ζήτημα που τίθεται στη χώρα, διαμορφώνεται με αποκλειστικό κριτήριο την υπεράσπιση των συμφερόντων και των δικαιωμάτων αυτών των κοινωνικών δυνάμεων. Την υπεράσπιση της δυνατότητας τους να αντισταθούν μαζικά και με όρους κινήματος απέναντι στην ακατάσχετη επίθεση του συστήματος. Την προβολή της ανάγκης και της δυνατότητας τους να διεκδικήσουν μαζικά, να παλέψουν για να αποσπάσουν κατακτήσεις και νίκες. Παλεύουμε λοιπόν για να έχει νίκες ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία στην καθημερινή ταξική πάλη στην οποία έχουν απέναντι τους το κεφάλαιο, την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές προστάτες της. Η πάλη αυτή αφορά σε όλο το φάσμα των ζητημάτων της ζωής του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Αφορά σε όλα τα εργασιακά, οικονομικά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Αφορά στο δικαίωμα του στην ειρήνη και άρα στην πάλη ενάντια στον άδικο πόλεμο, ενάντια στον ιμπεριαλισμό που τον φέρνει γενικά, ενάντια στον αμερικανονατοϊκό ιμπεριαλισμό που καθημερινά –και στις περιόδους της «ειρήνης»- ενισχύει την επικυριαρχία του στη χώρα και το ίδιο προωθεί και επιδιώκει σε όλη την ευρύτερη περιοχή.

Όμως ταυτόχρονα, και στη βάση αυτής της καθημερινής ταξικής πάλης που εξελίσσεται ολοένα πιο σφοδρή στις μέρες μας, τίθεται το ερώτημα της προοπτικής της, της συνολικής έκβασής της. Το ερώτημα τίθεται επιτακτικά πριν από όλα με βάση τα χαρακτηριστικά, την ίδια τη φύση και τα αδιέξοδα του συστήματος. Που διαρκώς αποκαλύπτουν ότι στα πλαίσια του δεν υπάρχει «χώρος» για ζωή με δικαιώματα για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Για αυτό η επίθεση του δεν αφήνει ούτε πόντο ανάσας και δικαιωμάτων στους «από κάτω». Αυτή η επίθεση είναι και η στρατηγική απάντηση του συστήματος στο ερώτημα της συνολικής έκβασής της ταξικής πάλης. Μια επίθεση που δεν χτυπάει «μόνο» εργασιακά, κοινωνικά, οικονομικά δικαιώματα, αλλά που, στη βάση αυτών των χτυπημάτων, επιδιώκει να αναιρέσει τους όρους συγκρότησης και πάλης των από κάτω. Πριν από όλα της εργατικής τάξης που αποτελεί με βάση τη θέση της στην

παραγωγή και στην κοινωνία τον κορμό των δυνάμεων που μπορούν να σταθούν απέναντι στο σύστημα και με όρους αναμέτρησης με αυτό. Το σύστημα λοιπόν επιδιώκει την «οριστική ήττα», την «παντοτινή καθυπόταξη» των εργατικών και λαϊκών μαζών στα πλαίσια του, στη βαρβαρότητα του, όση και αν είναι αυτή. Δεν «συζητά», δεν διανοείται καμιά άλλη εκδοχή της εξέλιξης της ταξικής πάλης.

Εμείς, λοιπόν, υπάρχουμε στον αντίποδα αυτής της στρατηγικής επιλογής του συστήματος. Υπάρχουμε για να υπηρετήσουμε και να παλέψουμε μέσα στην εργατική τάξη και το λαό, την κατεύθυνση και την προοπτική της συνολικής αναμέτρησης με το σύστημα. **Την επαναστατική ανατροπή της εξουσίας της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της στη χώρα μας.** Το διώξιμο των βάσεων και των κάθε λογής στηριγμάτων της ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας στη χώρα, την έξοδο της χώρας από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, το τσάκισμα του αστικού κράτους. Την κατάκτηση της Ανεξαρτησίας της χώρας που είναι αναγκαία προϋπόθεση για να παλέψει και να οικοδομήσει η εργατική τάξη και ο λαός με τη δικιά τους εξουσία στη χώρα, το Σοσιαλισμό. Η οικοδόμηση του Σοσιαλισμού είναι η αναγκαία προϋπόθεση για τη διασφάλιση της Ανεξαρτησίας της χώρας.

Αυτή η στρατηγική κατεύθυνση θεωρούμε ότι είναι η μόνη πραγματική διέξοδος για την εργατική τάξη και το λαό.

61. Έχουμε επίγνωση ότι στον καπιταλισμό η κάθε και όποια εργατική-λαϊκή κατάκτηση δεν είναι για πάντα «διασφαλισμένη», αλλά τελεί υπό την αίρεση των ταξικών συσχετισμών. Και ενώ παλεύουμε για κατακτήσεις και νίκες του εργαζόμενου λαού, έχουμε καθαρό ότι αυτές όταν επιτυγχάνονται δεν συνιστούν «αλλαγές» του συστήματος, δεν «ανοίγουν το δρόμο του μετασχηματισμού του», δεν αποτελούν επιχείρημα υπέρ του κακόφημου «ειρηνικού δρόμου» για την αλλαγή και το σοσιαλισμό. Εξάλλου, όλες οι κατακτήσεις και οι νίκες επιτυγχάνονται με σκληρούς και πολλές φορές αιματηρούς αγώνες. **Μέσα από αυτές και με αυτές οι εργαζόμενες λαϊκές μάζες και η νεολαία διδάσκονται στο σχολείο της ταξικής πάλης για την αγεφύρωτη αντίθεση που χωρίζει την εργα-**

τική τάξη από το κεφάλαιο και το λαό από τον ιμπεριαλισμό. Διδάσκονται για τον αγώνα, για τις δικές τους δυνάμεις και δυνατότητες. Τις συγκροτούν και τις αναβαθμίζουν. Πάνε πιο μπροστά όσον αφορά το ζήτημα και το ζητούμενο της συνολικής αναμέτρησης. Της αναμέτρησης που είναι η μόνη που μπορεί να διασφαλίσει τις νίκες τους, που είναι η βασική συνθήκη για να μπει σε μια νέα ιστορική φάση η πάλης του, στη φάση που ο εργαζόμενος λαός δεν θα τελεί υπό την εξουσία της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Η πάλη για την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Σε αυτή τη βάση όλοι οι αγώνες στο έδαφος του καπιταλισμού μπορεί και πρέπει να είναι πεδίο συγκρότησης των εργατικών λαϊκών δυνάμεων. Από κάθε άποψη. Ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά. Και γι' αυτό πράγματι ισχύει ότι «οι μόνοι χαμένοι αγώνες είναι αυτοί που δεν δόθηκαν».

Στεκόμαστε κόντρα στις αδιέξοδες κατευθύνσεις του ρεβιζιονισμού, του ρεφορμισμού και της αναρχίας, καθώς όπου κυριάρχησαν έφεραν την οπισθοχώρηση και την ήττα του εργατικού-λαϊκού και του κομμουνιστικού κινήματος. Ο ρεβιζιονισμός οικοδόμησε τους όρους της καπιταλιστικής παλινόρθωσης και αποτέλεσε την πολιτική έκφραση των νέο-αστικών στοιχείων στην πρώτη χώρα του σοσιαλισμού, την ΕΣΣΔ.

Η αταλάντευτη πάλη ενάντια στον ρεβιζιονισμό και τις αντεπαναστατικές του θεωρίες στην χώρα μας τόσο από τους συνεπείς κομμουνιστές της πολιτικής προσφυγιάς στις Ανατολικές χώρες με προπύργιο την Τασκένδη όσο και των εξόριστων κομμουνιστών στα ξερονήσια και ιδιαίτερα στον Άη Στράτη, αποτελούν την φύτρα της ύπαρξής μας.

Για την παλινόρθωση

62. Η παλινόρθωση επιβεβαίωσε ότι ο σοσιαλισμός είναι μια μεταβατική κοινωνία. Μια κοινωνία στην οποία δεν έχει κριθεί οριστικά το «ποιος-ποιον», μια κοινωνία στην οποία συνεχίζεται η ταξική πάλη. Συνεπώς, μια κοινωνία η οποία μπορεί να επιστρέψει «πίσω», να κυριαρχηθεί ξανά από τις αστικές δυνάμεις, να γίνει ξανά καπιταλιστική. Φορέας αυτού του πισωγυρίσματος δεν είναι κυρίως η

παλιά αστική τάξη, αλλά οι νέες αστικές δυνάμεις που γεννιούνται μέσα στο σοσιαλισμό στη βάση των νέων ζητημάτων που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη στο πλαίσιο της πάλης της για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση. Ή αλλιώς, στο πλαίσιο της πάλης της για την ανάπτυξη, το πλάτεμα και το βάθεμα των μετασχηματισμών που απαιτούνται σε όλα τα πεδία. Στις παραγωγικές σχέσεις, στις ταξικές διαφορές, στις κοινωνικές σχέσεις, στο πεδίο των ιδεών.

Υπάρχει μια βασική αντίληψη-κατεύθυνση για το τι είναι και τι δεν είναι κομμουνισμός. Η θέση του Μαρξ **«Ο κομμουνισμός δεν είναι ένα μοντέλο στο οποίο πρέπει να προσαρμοστεί η κοινωνία. Ο κομμουνισμός είναι η πραγματική κίνηση που καταργεί την σημερινή κατάσταση πραγμάτων»** απορρίπτει τη μηχανιστική-μεταφυσική λογική και ανιχνεύει ήδη ένα τεράστιο πεδίο ζητημάτων που θα τίθενται μπρος «στην απεραντοσύνη των σκοπών μας». Αλλά και με πιο συγκεκριμένο τρόπο ο Μαρξ στο έργο του «Οι ταξικοί αγώνες στη Γαλλία από το 1848 ως το 1850» επισημαίνει τα «4 όλα» με τα οποία καλείται να αναμετρηθεί η δικτατορία του προλεταριάτου: **«... Ο σοσιαλισμός είναι η ταξική δικτατορία του προλεταριάτου, σαν αναγκαίο μεταβατικό σημείο για την κατάργηση των ταξικών διαφορών γενικά, για την κατάργηση όλων των σχέσεων παραγωγής που πάνω τους στηρίζονται οι ταξικές διαφορές, για την κατάργηση όλων των κοινωνικών σχέσεων, που ανταποκρίνονται σε αυτές τις σχέσεις παραγωγής, για την ανατροπή όλων των ιδεών που προκύπτουν από αυτές τις κοινωνικές σχέσεις.»**

Το κομμουνιστικό κίνημα αντιμετώπισε το ζήτημα αυτό σαν άμεσο πολιτικό ζήτημα, σαν ζήτημα της ημερήσιας διάταξης της ταξικής πάλης μετά το 1917. Για αυτό το καθήκον πάλεψε το κομμουνιστικό κίνημα που μετά το 1917 συγκρότησε το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος και διαμόρφωσε ιστορικά πρωτόγνωρες κατακτήσεις για την εργατική τάξη και τους λαούς. Και έδωσε και τότε μάχες για την οικοδόμηση και με όρους κινητοποίησης των μαζών σε μια ορισμένη κλίμακα όπως για παράδειγμα με το σταχανωφικό κίνημα. Αλλά δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις για τη συνέχιση, το πλάτεμα και το βάθεμα της δικτατορίας του προλεταριάτου παρόλο που το ζήτημα τέθηκε πιο ολο-

κληρωμένα στο ΚΚΣΕ το 1950 από το Στάλιν. Τέθηκε μόνο εντός των πλαισίων της ηγεσίας και ενώ είχαν διαμορφωθεί και συσσωρευτεί ήδη αρνητικοί όροι. Συνεπώς και ενώ το ζήτημα έμεινε σε αυτό το επίπεδο, η συμφωνία των Μολότοφ, Μαλένκοφ, Μπέρια (και προηγούμενα του Ζντάνοφ) δεν ήταν αρκετή για να παλευτεί η αντίστροφη κατεύθυνση. Έτσι ήρθε το 1956 και το 20^ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, δηλαδή η ρεβιζιονιστική στροφή, που σηματοδότησε την καπιταλιστική παλινόρθωση.

Απέναντί της πάλεψε η ΜΠΠΕ στην Κίνα για να αποτρέψει τον ίδιο κίνδυνο που διαγραφόταν και για την Κινέζικη επανάσταση και με δεδομένη βέβαια τότε την παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ. Μια επανάσταση μέσα στην επανάσταση, που αγωνίστηκε για να διαμορφώσει συγκεκριμένες απαντήσεις στο ζήτημα αυτό, κάνοντας το ζήτημα της πάλης της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών. Μια επανάσταση που τελικά δεν κατάφερε το στόχο της. Η καπιταλιστική παλινόρθωση επικράτησε και στην Κίνα όπως έγινε φανερό μετά το θάνατο του Μάο (1976) αν και τότε ακόμα και χρόνια μετά η ηγεσία του Τενγκ υποχρεωνόταν να κρατά ψηλά τα πορτραίτα του Μάο Τσε Τουνγκ. Η ΜΠΠΕ που ξέσπασε αμέσως μετά την παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ ήταν μια επιβεβαίωση και εκδήλωση των «εσωτερικών δυνάμεων» που διαθέτει το κομμουνιστικό κίνημα. Που άμεσα και έμπρακτα δήλωσε «παρόν» για να αναμετρηθεί με τα νέα προβλήματα που συνάντησε η πάλη του.

Συνοψίζοντας μπορούμε να πούμε:

Η ρεβιζιονιστική στροφή αποτέλεσε την αφετηρία της υποχώρησης, της αποδιοργάνωσης, τη βάση της ήττας του λαϊκού επαναστατικού εργατικού κομμουνιστικού κινήματος και όπως αυτό διαμορφώθηκε και εξελίχθηκε από την εποχή της Α' Διεθνούς. Βέβαια και αυτή η διαδρομή -από την Α' Διεθνή μέχρι το 1956- κάθε άλλο παρά γραμμική υπήρξε! Μέσα σε αυτήν τη διαδρομή υπήρξαν έφοδοι και πισωγυρίσματα, καθυστερήσεις και μεγάλες επιταχύνσεις, υποχωρήσεις και μεγάλα άλματα. Αλλά συνολικά είναι η περίοδος που το κομμουνιστικό κίνημα παρουσιάζεται και θέτει μπροστά στην ανθρωπότητα, ως μια υλική και πραγματική δυνατότητα το ζήτημα ενός άλλου μέλλοντος από αυτό των ταξικών, εκμεταλλευτικών, καταπιεστι-

κών κοινωνιών που ως τότε είχε η Ιστορία της.

Σχεδόν ταυτόχρονα η ΜΠΠΕ παίρνει τη σκυτάλη. Για να εξοπλίσει το προλεταριάτο με απαντήσεις στο ζήτημα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Για να μεταφέρει τη θέση του Λένιν για την επανάσταση «μια τάξη μπορεί να ανατραπεί μόνο από μια άλλη τάξη», εννοώντας την ως θεμελιώδες ζήτημα και στην ταξική πάλη στα πλαίσια της μεταβατικής σοσιαλιστικής κοινωνίας. Και σε αυτήν την κοινωνία το ζήτημα του μετασχηματισμού της στην σοσιαλιστική-κομμουνιστική κατεύθυνση (τα τέσσερα «όλα» που λέει παραπάνω ο Μαρξ, που τα επικαλέστηκε και ο Τσανγκ Τσουέν Κιάο από τους «4» της ΜΠΠΕ στα 1975) κρίνεται και καθορίζεται από το ίδιο ζήτημα: Από το αν η εργατική τάξη κατακτά κάθε μέρα σε αυτήν την σοσιαλιστική κοινωνία ολοένα περισσότερες αρμοδιότητες και πεδία, από το αν η εργατική τάξη αναδεικνύεται διαρκώς σε αυτήν την κοινωνία η δύναμη που ελέγχει και καθορίζει όλες τις λειτουργίες της.

Πού βρισκόμαστε - τι να κρατήσουμε - τι να κατακτήσουμε

63. «Γεννηθήκαμε» και διαμορφωθήκαμε μέσα στα πλαίσια του μ-λ ρεύματος. Του ρεύματος που στην πρώτη φάση του συγκροτήθηκε και πάλεψε ενάντια στη ρεβιζιονιστική στροφή της ΕΣΣΔ. Μια αντιπαράθεση που δόθηκε από το ΚΚ Κίνας με τον Μάο Τσε Τουνγκ, το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας με τον Ενβέρ Χότζα και από μεγάλα τμήματα των κομμουνιστικών δυνάμεων σε όλο τον κόσμο. Μια αντιπαράθεση που αφορούσε στα κρίσιμα και βασικά ζητήματα της δεξιάς στροφής που επέβαλλε και κατοχύρωνε το 20^ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ: «Ειρηνικό πέρασμα», «ειρηνική συνύπαρξη» με τον ιμπεριαλισμό, «παλλαϊκό κράτος» αντί για τη δικτατορία του προλεταριάτου και φυσικά το ζήτημα Στάλιν. Ωστόσο, ήταν μια αντιπαράθεση -στην πρώτη της φάση- που δεν αμφισβητούσε το σοσιαλιστικό χαρακτήρα της ΕΣΣΔ και συνολικά του σοσιαλιστικού στρατοπέδου που θεωρείται δεδομένη και η ύπαρξη του και ο (σοσιαλιστικός) χαρακτήρας του.

Σήμερα, 60 χρόνια μετά, είναι αρκετά φανερό ότι αυτή η σπουδαία αντιπαράθεση δεν είχε σε εκεί-

νη τη φάση και από τη μεριά των δυνάμεων που την έδιναν, τη συνείδηση του βάθους του προβλήματος που αντιμετώπιζε το κομμουνιστικό κίνημα. Και αυτό φάνηκε και στα αμέσως επόμενα χρόνια όταν ο Μάο Τσε Τούνγκ και οι επαναστατικές δυνάμεις του ΚΚ Κίνας αποφάσισαν, εξαπολύοντας τη ΜΠΠΕ, να θέσουν το ζήτημα της απόκρουσης του κινδύνου της καπιταλιστικής παλινόρθωσης ως ζήτημα μαζικής πάλης της εργατικής τάξης και του λαού. Τότε, το μ-λ ρεύμα, μένοντας στα ιδεολογικά χαρακτηριστικά που είχε διαμορφώσει στην πρώτη φάση του, θα λέγαμε ότι κατά βάση «δεν παρακολούθησε», δεν μελέτησε τα ζητήματα που τέθηκαν και δεν συντάχθηκε στην πάλη αυτή.

Δεν είμαστε εμείς που σήμερα και δεκαετίες μετά, θα «ζητήσουμε τα ρέστα» από τις επαναστατικές δυνάμεις και τους αγωνιστές που αντιπαρατέθηκαν με τη ρεβιζιονιστική στροφή γιατί δεν είχαν ολοκληρωμένη συνείδηση του βάθους που είχε αυτή η στροφή και γιατί δεν συγκρότησαν τις ιδεολογικές, πολιτικές και κινηματικές απαντήσεις που το ζήτημα πραγματικά απαιτούσε. Μια τέτοια στάση θα ήταν πολιτική ασέβεια, έλλειψη στοιχειώδους πολιτικής εκτίμησης για τον πρωτοπόρο ρόλο που είχε η πάλη αυτή, που υπερασπίστηκε βασικές επαναστατικές αρχές του κομμουνιστικού κινήματος απέναντι στη θύελλα της δεξιάς-ρεβιζιονιστικής στροφής. Αλλά μια τέτοια στάση θα ήταν και άρνηση της υλιστικής-διαλεκτικής θεώρησης της ιστορίας της ταξικής πάλης. Της θεώρησης που αντιλαμβάνεται ότι σε κάθε εποχή και φάση τα κοινωνικά και τα πολιτικά υποκείμενα της πάλης έχουν τα όρια τους και τους όρους τους που προσδιορίζονται από τη φάση αυτή. Αν αρνηθούμε αυτή τη θεώρηση, αν αρνηθούμε τη «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης», θα... τα βάλουμε με όλη την ιστορία του Κομμουνιστικού κινήματος. Με τον Μάο και τους «4» της ΜΠΠΕ που δεν «φρόντισαν» η ΜΠΠΕ να νικήσει. Με το Στάλιν που πέθανε και άφησε «ανοιχτό» το δρόμο στην παλινόρθωση. Με το Λένιν που δεν «εξασφάλισε» πως η επανάσταση του Οκτώβρη θα έφτανε ως την τελική νίκη. Με το Μαρξ και τον Ένγκελς που δεν «μας τα είπαν όλα» από την αρχή. Με άλλα λόγια μια τέτοια στάση ανοίγει το δρόμο σε γνωστούς εχθρούς της επαναστατικής αντίληψης και

κατεύθυνσης. Ανοίγει το δρόμο στην αντίληψη της εξέλιξης της ταξικής πάλης με όρους αντιδιαλεκτικής και ντετερμινισμού που είναι και οι δύο όψεις της παραίτησης και της απόσυρσης από αυτήν.

Είμαστε εμείς που θέλουμε και επιδιώκουμε το ΚΚΕ(μ-λ) σήμερα, στη βάση όλων των δεδομένων που έχει παράξει η ζωή και η Ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος, να προσεγγίζει όσο καλύτερα μπορεί τις απαιτήσεις, τα καθήκοντα που βάζει η εποχή μας. Εξάλλου, κλείνοντας 40 χρόνια από την ανασυγκρότηση του 1982, δεν θα λέγαμε ότι «όλα είναι σωστά και καλά καμωμένα» μπορούμε όμως βάσιμα να ισχυριστούμε ότι παλέψαμε να διαμορφώσουμε μια –πρώτη έστω– συνείδηση της φάσης στην οποία βρισκόμαστε. Με τις επεξεργασίες μας και την πάλη μας όλα αυτά τα χρόνια σκύσαμε στο πρόβλημα της παλινόρθωσης, προσεγγίσαμε το ζήτημα που έθεσε και άνοιξε η ΜΠΠΕ, χωρίς ταυτόχρονα να «μπερδευτούμε» και να νομίζουμε ότι αυτό που έθεσε η ΜΠΠΕ είναι η άρνηση της επαναστατικής κληρονομιάς που έδωσε το κομμουνιστικό κίνημα.

64. Για να συνοψίσουμε, λοιπόν: Στο ερώτημα «**τι κρατάμε - τι να κατακτήσουμε**» χρειάζεται να επιχειρήσουμε να προσδιορίσουμε αυτό που θα ονομάζαμε «**ιδιοτυπία της εποχής μας**». Η ιδιοτυπία που συνίσταται στον διπλό –και από μια άποψη αντιφατικό– χαρακτήρα της, που ενυπάρχει και εκδηλώνεται στη στάση των μαζών στον κόσμο, στο επίπεδο της οργάνωσης τους, στο επίπεδο της συγκρότησης των κομμουνιστικών και επαναστατικών δυνάμεων.

Από τη μια, λοιπόν, και από ιστορική άποψη, συνεχίζουμε να βρισκόμαστε στην εποχή που προσδιόρισε ο Λένιν: **στην εποχή του ιμπεριαλισμού και των προλεταριακών επαναστάσεων**. Αυτό δεν έχει αλλάξει, αφού ο ιμπεριαλισμός είναι το «άνωτατο στάδιο του καπιταλισμού», αφού ο ιστορικά προοδευτικός ρόλος της αστικής τάξης έχει προ πολλού ολοκληρωθεί και το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα αναδύει παντού στον κόσμο και σε κάθε πτυχή του μόνο παρακμή και βαρβαρότητα. Μια πραγματικότητα που βοά για την ανάγκη το προλεταριάτο και οι λαοί του κόσμου να εξεγερθούν, να οργανωθούν, να αναμετρηθούν με τους δυνάστες

τους, και να οικοδομήσουν έναν δικό τους λεύτερο και δίκαιο κόσμο, έναν κόσμο σοσιαλιστικό!

Από την άλλη, ωστόσο, το λαϊκό εργατικό, επαναστατικό, κομμουνιστικό κίνημα είναι αποδιοργανωμένο, αποσυγκροτημένο σε συνθήκες σχεδόν διάλυσης κάτω από το βάρος της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος. Από αυτήν την άποψη, ζούμε «**την εποχή της παλινόρθωσης**». Την καπιταλιστική παλινόρθωση που ανέκοψε και ανέτρεψε την έφοδο του κομμουνιστικού κινήματος και των μαζών και το οδήγησε στην ήττα, αμφισβητώντας ή και «καταργώντας» το όραμα του σοσιαλισμού που λειτούργησε για δεκαετίες θελκτικά και προωθητικά για την πάλη των εκατομμυρίων μαζών.

Μπροστά σε αυτόν τον διπλό κόμπο της εποχής μας και πάνω στο στέρεο έδαφος της ολοένα οξύτερης ταξικής πάλης και των μεγάλων αγώνων, ξεσηκωμών και αντιστάσεων που παράγονται τα τελευταία χρόνια από εργάτες και λαούς στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και στις χώρες της περιφέρειας και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, επισημαίνουμε αυτά που έχουμε να κρατήσουμε και αυτά που έχουμε να κατακτήσουμε:

65. Να κρατήσουμε ολόκληρη την επαναστατική κατεύθυνση του κομμουνιστικού κινήματος, απέναντι στο κεφάλαιο, την αστική τάξη, το αστικό κράτος και τον ιμπεριαλισμό. Η καπιταλιστική παλινόρθωση θέτοντας το ζήτημα του μπλοκαρίσματος και της ανατροπής του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού μιας κοινωνίας πήγε προφανώς και φυσικά μέχρι και το τέλος της «αντίστροφης πορείας». Έθεσε και το ζήτημα της άρνησης της επαναστασης και συνακόλουθα το ζήτημα της άρνησης της ταξικής αδιαλλαξίας των από κάτω μέσα στα πλαίσια της ταξικής πάλης στο έδαφος του καπιταλισμού. Ο συσχετισμός που διαμόρφωσε για το σύστημα η παλινόρθωση και η ήττα είναι φανερό ότι λειτουργεί αρνητικά έως και διαλυτικά και στο επίπεδο της πρωτόλειας συγκρότησης της πάλης αλλά και στις περιπτώσεις που η πάλη αυτή φτάνει σε ανώτερο επίπεδο.

Ζούμε καθημερινά αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό και σε κάθε προσπάθεια και πρωτοβουλία για να υπάρξει πάλη και αγώνας ενάντια στον άδικο πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας, ενάντια και

για την ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη, για την αντίσταση και την ανατροπή της αντιδραστικής ταξικής επίθεσης του νόμου 4777 στα ΑΕΙ. Για όλα αυτά και πολλά άλλα μέτωπα που αφορούν είτε στην βασική (εργατική τάξη-κεφάλαιο) είτε στην κύρια αντίθεση (λαός-ιμπεριαλισμός), ο συσχετισμός που έχει διαμορφωθεί λειτουργεί **αποτρεπτικά, αρνητικά** και σηκώνει θύελλα μαύρων επιθέσεων και καταστολής όταν, παρ' όλα αυτά, γίνουν βήματα προς την... απαγορευμένη κατεύθυνση.

Ταυτόχρονα, οφείλουμε άλλη μια φορά να επισημάνουμε ότι στη θέση αυτής της αναγκαίας κατεύθυνσης της πάλης προτείνονται ως «υποκατάστατα» ή ακόμα και ως «αντικατάστασή» της, άλλα, επιμέρους, πιο «προνομιακά» ή «αποδεκτά» ζητήματα. Ζητήματα (όπως π.χ. το γυναικείο ή το έμφυλο) στα οποία βέβαια κυριαρχεί η αστική αντίληψη και προσέγγιση, και τα οποία «προτείνονται» όχι βέβαια για να παλευτούν στην ταξική τους βάση, αλλά ως η νόμιμη πολιτική εκτόνωση ενός δυναμικού στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας και στα όρια που αυτή σήμερα έχει θέσει. Με αυτήν την αστική πολιτική γραμμή και νομιμότητα είναι εξοπλισμένη και η αταξική γενικόλογη αναφορά σε δικαιώματα που διαπνέει και διαπερνά δυνάμεις και συλλογικότητες του εξωκοινοβουλίου και της αναρχοαυτονομίας. Αυτή η γραμμή πιέζει και επιχειρεί να καταπνίξει και να καταστείλει πολιτικά τις αγωνιστικές τάσεις, τη διάθεση συγκρότησης και μαζικού αγώνα της νεολαίας (αλλά και των εργαζομένων) στα κεντρικά μέτωπα πάλης που απαιτούνται να συγκροτηθούν.

Είδαμε την επίδραση αυτού του αρνητικού συσχετισμού λίγα μόλις χρόνια πριν (το 2006) με την καμπή στην οποία έφτασε η ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα στο Νεπάλ. Ένας επαναστατικός αγώνας που αποτελεί ίσως την πιο παραστατική έκφραση της ιδιοτυπίας της εποχής μας. Ένας επαναστατικός αγώνας που με μια σειρά νίκες έφτασε να απελευθερώσει το 80% του εδάφους της χώρας για να αναδιπλωθεί και να ηττηθεί στη συνέχεια κάτω από τα θεωρήματα για το «σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα». Δηλαδή, κάτω από πολιτικές επιλογές και κατευθύνσεις συμβιβασμού και «συνεργασίας» με την άρχουσα τάξη και τον ιμπεριαλισμό.

Αυτή τη γραμμή της ταξικής συνεργασίας και

της υποταγής, τη γραμμή άρνησης της ταξικής αγωνιστικής συγκρότησης των εργαζομένων και της νεολαίας στο έδαφος του καπιταλισμού, υπηρετούν και οι ρεφορμιστικές αναλύσεις που κατασκευάζονται για να ερμηνεύσουν και να απαντήσουν τάχα τις αιτίες της παλινόρθωσης. Όπως η ανάλυση της ηγεσίας του ΚΚΕ, που βασίζει –αν δεν ταυτίζει– την υπόθεση της οικοδόμησης του σοσιαλισμού με τον κεντρικό σχεδιασμό, εξοβελίζοντας και καταργώντας το κρίσιμο και καθοριστικό ζήτημα: την ανάπτυξη της πάλης για το άπλωμα και το βάθεμα της κυριαρχίας της εργατικής τάξης μέσα στη μεταβατική σοσιαλιστική κοινωνία. Με τέτοια «εφόδια» από το... σοσιαλιστικό μέλλον, οι αναλύσεις αυτές, στο καπιταλιστικό παρόν το μόνο που χρειάζονται είναι εργαζόμενους και νεολαία στη γωνία και σωματεία-σφραγίδες, κατάλληλα για να ασκείται η πολιτική της υποταγής και του συμβιβασμού με την πολιτική και τις δυνάμεις του συστήματος.

66. Να κατακτήσουμε και να αναπτύξουμε τα διδάγματα από την ιστορική πείρα της δικτατορίας του προλεταριάτου, το δρόμο που άνοιξε η ΜΠΠΕ στο κεφάλαιο αυτό. Αν επιχειρούσαμε μια εντελώς συνοπτική και κωδικοποιημένη αναφορά στο μεγάλο αυτό ζήτημα, θα λέγαμε πως είναι δύο οι αλληλένδετοι και βασικοί άξονες που το προσδιορίζουν:

α) Η πραγματοποίηση του βασικού μετασχηματισμού που γίνεται αμέσως μετά το πάρσιμο της εξουσίας, αφορά στην αλλαγή στο σύστημα της ιδιοκτησίας. Αυτή η αλλαγή, αν και δεν είναι ολοκληρωμένη, είναι απολύτως αναγκαία σαν απαρχή της νέας πάλης, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ο συνολικός μετασχηματισμός. Η νέα πάλη για το συνολικό σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, θα κριθεί από το ρόλο που μέσα σε αυτήν θα κατακτά η ίδια η εργατική τάξη. Σε αυτή τη βάση, στο πλαίσιο της επανάστασης και για το προχώρημα της σε σοσιαλιστική-κομμουνιστική κατεύθυνση, **είναι ζητούμενη μια εκ νέου συγκρότηση της εργατικής τάξης** στη βάση των νέων συνθηκών που διαμορφώνονται μετά την επανάσταση. Μια νέα συγκρότηση που θα πατήσει σε αυτήν που η εργατική τάξη κατέκτησε στο έδαφος του καπιταλισμού για να ηγηθεί

και να κάνει την επανάσταση, αλλά ταυτόχρονα θα την αναπτύξει σε συγκρότηση που θα της δίνει την καθοριστική αρμοδιότητα στην παραγωγή και σε όλα τα πεδία-λειτουργίες της νέας κοινωνίας που οικοδομείται.

β) Ο ρόλος του Κόμματος στις νέες συνθήκες είναι και αυτός «νέος» στο πλαίσιο της νέας σχέσης τάξη-Κόμμα-κράτος που χρειάζεται να οικοδομηθεί στα πλαίσια της επανάστασης και της μεταβατικής κοινωνίας. Εδώ το κράτος δεν είναι το αστικό, αλλά το εργατικό-λαϊκό που αποτελεί όργανο της δικτατορίας του προλεταριάτου, χωρίς ωστόσο να ταυτίζεται με αυτήν. Και η «κίνηση των πραγμάτων» χρειάζεται να έχει την ιστορική φορά προς την κατεύθυνση της απονέκρωσης του κράτους και όχι βέβαια προς την ενίσχυσή του και στη μετατροπή του στο «όργανο-σύμβολο» και «εγγυητή» της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής κατεύθυνσης. Το Κόμμα συνεπώς υπαγορεύει ή και ορίζει την πολιτική στο κράτος, στη βάση αυτής της κατεύθυνσης. Άρα, την υπαγορεύει και την ορίζει όχι στη βάση μιας θεσμικής-διοικητικής σχέσης με το κράτος, αλλά στη βάση του ότι παλεύει κάθε στιγμή να είναι το «πρωτοπόρο απόσπασμα» της εργατικής τάξης, στη βάση του ότι καθοδηγεί την πάλη της εργατικής τάξης για τον σοσιαλιστικό κομμουνιστικό μετασχηματισμό. Την υπαγορεύει και την ορίζει στη βάση της αρμοδιότητας που κατακτά κάθε στιγμή μέσα στην ταξική πάλη και εκφράζοντας τις επιδιώξεις της εργατικής τάξης. Αυτή η σχέση είναι η απάντηση στον κίνδυνο της απορρόφησης του Κόμματος από το κράτος, αλλά και αναγκαία συνθήκη για το βασικό ζήτημα: η εργατική τάξη στο σύνολό της να «κατακτά» και να καθορίζει την παραγωγή και όλες τις λειτουργίες και αρμοδιότητες της κοινωνίας και να εντάσσει σε αυτήν την πάλη της όλα τα λαϊκά στρώματα.

Τι (να) κάνουμε

67. Στη βάση όλων των παραπάνω επιδιώκουμε να διαμορφώνουμε την φυσιογνωμία μας, τη λειτουργία μας και την πολιτική μας. Στη βάση όλων των παραπάνω παλεύουμε να αποκτήσουμε ολοένα πιο διευρυμένες σχέσεις με τον εργαζόμενο λαό

και τη νεολαία. Παλεύουμε τις σχέσεις αυτές να τις αποκρυσταλλώνουμε στην οικοδόμηση των μετωπικών σχημάτων και της ίδιας της Οργάνωσης. Οικοδόμηση που είναι απαραίτητος όρος για να παλεύουμε και να υπηρετούμε τα συμφέροντα και την επαναστατική προοπτική της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Στα 42 χρόνια μας έχουμε κάνει σημαντικά βήματα και κατακτήσεις που κάθε άλλο παρά αυτονόητες ήταν και είναι. Κατακτήσεις που έχουν συγκροτήσει μια σπουδαία και αξιόλογη βάση που μας επιτρέπει να αντιμετωπίζουμε με μαχητική αισιοδοξία την περίοδο της μεγάλης δοκιμασίας στην οποία έχουν μπει οι λαοί και ο λαός μας. Δεν έλειψαν, βέβαια, οι ταλαντεύσεις, οι καθυστερήσεις, οι αδυναμίες. Σε κάθε περίπτωση, είμαστε σε μια «αρχή» και θα κριθεί από την πάλη μας αν ο πλούτος των κατακτήσεών μας μέσα στην ιδιότυπη εποχή μας, μέσα στο πεδίο της όξυνσης της ταξικής πάλης και των αρνητικών συσχετισμών θα μετασχηματιστεί σε μια αναβαθμισμένη πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά δύναμη που θα διεκδικεί σημαντικό ρόλο στους αγώνες, στο κίνημα, στο άνοιγμα του δρόμου της επαναστατικής προοπτικής.

Τι κάνουμε - τι να κάνουμε

Διαμορφώνουμε πιο αποφασιστικά και θαρρετά, **το περιεχόμενο και τη μορφή της Οργάνωσης με βάση την επίγνωση της φάσης στην οποία βρισκόμαστε.** Με βάση, δηλαδή, την επίγνωση ότι όχι μόνο εδώ και χρόνια ολοκληρώθηκε αυτό που είχε και μπορούσε να δώσει το μ-λ κίνημα στις συνθήκες της δεξιάς στροφής και της εμφάνισης της παλινόρθωσης. Αλλά κυρίως με την επίγνωση ότι βρισκόμαστε στην εποχή που απαιτεί την εκ νέου συγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος.

Υπερασπιζόμαστε πιο αποφασιστικά την επαναστατική προοπτική και διέξοδο για το λαό μας. Η υπεράσπιση αυτή δεν είναι μόνο ή κυρίως ένα ζήτημα ιδεολογικής θέσης. Είναι πάνω από όλα και πριν από όλα, η πάλη αυτής της θέσης **με πολιτικούς όρους και σε ενεστότα χρόνο μέσα στο κίνημα και τους αγώνες.**

Η προβολή και η ανάδειξη της προγραμματικής

κατεύθυνσής μας για την Επανάσταση, για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό, στη βάση των επεξεργασίων που απαιτούνται. Για τη χώρα και τα πραγματικά χαρακτηριστικά της και τι αυτά προδιαγράφουν για το χαρακτήρα της επανάστασης. Για την ανάγκη και τη δυνατότητα διαμόρφωσης συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα λαϊκά στρώματα. Για το Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης που είναι ο πρώτος ορίζοντας της πάλης, αλλά και μια πρώτη και πρωτόλεια συγκρότηση της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα λαϊκά στρώματα. Για την επιδίωξη της ανάγκης να διαμορφώνονται στοιχεία Μετώπου Πάλης, και Συμμαχίας των λαών της περιοχής, ανάγκη που οξύνεται από την ένταση των πολεμικών ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αλλά και ανάγκη που αφορά στην προοπτική και τους όρους της επανάστασης.

Η υπόθεση της συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της και η κατάκτηση της ηγεμονίας της στην ταξική πάλη είναι θεμελιώδης όρος στο δρόμο για την επαναστατική διέξοδο. Αλλά η συγκρότηση αυτή δεν θα διαμορφωθεί «από μόνη της» δεν θα έρθει ως ένα «αναπόφευκτο αποτέλεσμα» της ταξικής πάλης. Η συγκρότηση αυτή έχει με τη σειρά της τις δικές της πολιτικές προϋποθέσεις. Και μιλώντας για τη χώρα μας, που βασικά είναι γεωπολιτικό πεδίο του ιμπεριαλισμού, το διπλό ζήτημα της συγκρότησης-ηγεμονίας δεν μπορούμε να το αντιλαμβανόμαστε «μηχανιστικά» και «τακτοποιημένο» σε μια χρονική σειρά, αλλά κατά βάση στη σχέση όπου η συγκρότηση της εργατικής τάξης πραγματοποιείται κυρίως στην αντιπαράθεσή της με το κεφάλαιο και η ηγεμονική της θέση καταχτιέται κυρίως στην αντιπαράθεσή της με τον ιμπεριαλισμό.

Για να εξελιχθεί το ζήτημα αυτό (συγκρότηση-ηγεμονία) χρειάζεται τη συνειδητή παρέμβαση του πολιτικού υποκειμένου που θα συγκροτεί απαντήσεις στη βάση πολιτικής-ιδεολογικής κατεύθυνσης και γραμμής, η οποία θα παλεύεται μέσα στους αγώνες και στο κίνημα. Τα παραπάνω ζητήματα που θέσαμε ως αναγκαιότητες για το τι να κάνουμε προσδιορίζουν σε ένα βαθμό το περιεχόμενο, τις βάσεις που θα πατήσει η ανάδειξη αυτής της γραμμής. Όπως λέει ο Λένιν «*Η ιστορία γενικά, η ιστορία των επαναστάσεων ειδικά, είναι πά-*

να πιο πλούσια σε περιεχόμενο, πιο ποικιλόμορφη, πιο πολύπλευρη, πιο ζωντανή, πιο «πονηρή» από ότι τη φαντάζονται τα καλύτερα κόμματα, οι πιο συνειδητές πρωτοπορίες των πιο πρωτοπόρων τάξεων...»

Απαιτήσεις και δυνατότητες της περιόδου

68. Σήμερα είναι σαφές ότι οι εξελίξεις με επίκεντρο τον πόλεμο στην Ουκρανία διαμορφώνουν ένα τοπίο ζοφερό για τους εργάτες και τους λαούς του πλανήτη, και βέβαια για το λαό και τη νεολαία της χώρας μας. Ένα τοπίο που προκαλεί έως και «δέος» στον εργαζόμενο λαό και στους νέους ανθρώπους, καθώς αντιλαμβάνονται ότι βρίσκονται μπροστά στα πιο μεγάλα ζητήματα. Ότι απειλούνται μαζικά από ανέχεια και εξαθλίωση. Ότι αποτελούν εν δυνάμει κρέας για τα κανόνια ενός ευρύτερου πολεμικού μακελειού που στήνουν και φέρνουν οι οξύτατοι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί.

Συναντάμε δίπλα μας, στην καθημερινότητά μας, την αίσθηση μιας «انهμπόριας» που καλλιεργείται από τους πάνω και τους έξω που απαιτούν να «αφεθούμε» (στην πραγματικότητα να υποταχτούμε) στις εξελίξεις όπως αυτές θα διαμορφωθούν από τον ιμπεριαλισμό και τις αντιδραστικές δυνάμεις.

Τι αποκαλύπτουν, τι σημαίνουν και τι απαιτούν αυτές οι εξελίξεις;

- Μας αποκαλύπτουν ότι οι ιμπεριαλιστές, και πριν από όλα οι πυρηνικές υπερδυνάμεις, εδώ και πολλά χρόνια έχουν επιδοθεί στην κατασκευή όπλων που είναι ικανά να καταστρέψουν χιλιάδες φορές ολόκληρο τον πλανήτη και τη ζωή σε αυτόν!

- Οι ίδιες δυνάμεις και πρώτα από όλους οι ΗΠΑ δεν το 'χουν σε τίποτα να βάλουν στη φωτιά του μακελέματος άμεσα λαούς και χώρες, μόνο και μόνο σαν την αναγκαία «προεργασία» για να συγκροτήσουν τις συμμαχίες τους, για να αντιμετωπίσουν τους ιμπεριαλιστές Ρωσίας-Κίνας. Δηλαδή δεν το 'χουν σε τίποτα να δημιουργήσουν ποτάμια αίματος και δυστυχίας για να πάνε με καλούς για τις ίδιες όρους στο μεγάλο μακελειό!

- Μας αποκαλύπτουν ότι ο Ρώσικος ιμπεριαλισμός θέλει να τα βάλει με τη «νέα τάξη» που οικοδομούν οι ΗΠΑ από το 1990 με τον ίδιο εγκληματι-

κό τρόπο. Μακελεύοντας λαούς και επισείοντας με τον πιο χυδαίο για την ίδια τη ζωή τρόπο, την απειλή του πυρηνικού ολέθρου, για όλο τον πλανήτη αν δεν γίνουν «σεβαστές» οι ρωσικές επιδιώξεις για έναν κόσμο στον οποίο ο Ρωσικός ιμπεριαλισμός θα έχει μια κάποια «συγκυριαρχία».

- Όλοι μαζί, και οι πρώτης τάξης και οι δευτεροκλασάτοι ιμπεριαλιστές, μας αποκαλύπτουν ότι επίσης δεν το 'χουν σε τίποτα να δημιουργήσουν βίαια και απότομα συνθήκες εξαθλίωσης και πείνας για εκατοντάδες εκατομμύρια μαζών στον πλανήτη χάριν των ανταγωνισμών τους. Εξάλλου, υπάρχουν ως ιμπεριαλιστές γιατί αυτές τις συνθήκες της εξαθλίωσης και της πείνας έχουν επιβάλλει ως καθεστώς ήδη σε δισεκατομμύρια μαζών στον πλανήτη.

- Συνολικά οι εξελίξεις αυτές αποκαλύπτουν στους εργάτες και τους λαούς του πλανήτη τα εκρηκτικά αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Την προϊούσα και γενικευμένη κρίση του, την ιστορική παρακμή του, το σάπισμά του, τη βαρβαρότητά του, που αναζητά έκφραση πλέον σε αυτό με το οποίο είναι συνυφασμένο το σύστημα αυτό. Στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και το μακέλεμα των λαών ως τη μόνη διέξοδό του. Μέχρι τον επόμενο κύκλο της κρίσης του.

- Ανάλογα αποκαλύπτονται και στη χώρα μας τα αδιέξοδα, η γύμνια, η αντιδραστικότητα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και ολόκληρου του πολιτικού προσωπικού του. Που με κυνισμό και τυχοδιωκτισμό παίρνει θέση «στη σωστή πλευρά της Ιστορίας», δηλαδή στην πλευρά των προστατών του. Γιατί αυτή είναι η μόνη πλευρά στην οποία η άρχουσα τάξη μπορεί να αναζητήσει, μέσα στις συνθήκες της θύελλας, την αναπαραγωγή του ρόλου της. Και στη βάση αυτή οι αστικές δυνάμεις δεν έχουν κανένα δισταγμό για το τι θα κοστίζει στο λαό η πλευρά αυτή. Και ταυτόχρονα βρίσκονται σε ταραχή και αναζητήσεις για το πώς θα σταθούν απέναντι στο λαό, ενώ θα του φορτώνουν τα όλο και μεγαλύτερα εγκλήματα που φέρνει σε αυτές τις συνθήκες η πολιτική «ανήκουμε στους προστάτες μας».

69. Τι σημαίνουν όμως όλα αυτά για το προλεταριάτο, για τους λαούς και το λαό μας, για την

κατεύθυνσή μας και την πάλη μας, όπως παραπάνω τις προσδιορίσαμε;

-**Σημαίνουν ότι** μεγαλώνει και καταδεικνύεται πλατιά το χάσμα που χωρίζει τους λαούς από τον ιμπεριαλισμό, την εργατική τάξη από το κεφάλαιο και το καπιταλιστικό σύστημα. Ότι το προλεταριάτο και οι λαοί εκβιάζονται από την ίδια την κατάσταση που βιώνουν, να αναζητήσουν το δικό τους δρόμο, τις δικές τους απαντήσεις. Ότι το ίδιο το σύστημα «επιχειρηματολογεί» την ανάγκη της επαναστατικής ανατροπής του.

- **Σημαίνουν ότι** τα μικρά και μεσαία αστικά στρώματα χάνουν ακόμα περισσότερο την αναφορά τους στο σύστημα, ή αλλιώς ότι οι κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις χάνουν ακόμα περισσότερο τα στρώματα αυτά ως βάση τους. Συνεπώς, ότι οξύνεται ακόμα περισσότερο το ήδη έντονο «πολιτικό ζήτημα» που καταγράφεται ως πρόβλημα διαμόρφωσης κυβερνητικών λύσεων και πολιτικού συστήματος και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και σε χώρες της εξάρτησης και της περιφέρειας.

-**Σημαίνουν ότι** η (δυτική) αστική δημοκρατία χάνει τα «φύλλα συκής» με τα οποία κάλυπτε την καταπίεση, την τρομοκρατία και την καταστολή των μαζών, ενώ ανάλογα διαταράσσονται και οι «ισορροπίες» που με διαφορετικούς όρους είχαν επιβάλλει τα καθεστώτα σε Ρωσία, Κίνα κλπ.

-**Σημαίνουν, ειδικότερα για τη χώρα μας,** τις αλλεπάλληλες διαψεύσεις των αστικών αφηγημάτων περί «ανάπτυξης», «γεωπολιτικής αναβάθμισης», «ενεργειακού κόμβου» κλπ. Ο εξαρτημένος καπιταλισμός της χώρας απογυμνώνεται από τις αφηγήσεις του. Η μεγαλοαστική τάξη προβάλλει ολοένα και περισσότερο όπως πράγματι είναι: ξενόδογλη, τυχοδιωκτική, αντιδραστική ως το μεδούλι, απόλυτα εχθρική για το λαό και τη νεολαία, έτοιμη και διατεταγμένη για τα πιο μεγάλα εγκλήματα σε βάρος του λαού και των λαών της περιοχής. Αναδεικνύεται, με άλλα λόγια, πως η τάξη που «ηγείται» στη χώρα έχει το λαό και την ίδια τη χώρα σαν βάση διαπραγμάτευσης για τη δικιά της αναπαραγωγή, τους δικούς της ρόλους, στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής της εξάρτησης.

Σημαίνουν όλα αυτά ότι συσσωρεύονται όροι, κοινωνικοί και πολιτικοί, νέων ξεσπασμάτων, νέων

ξεσηκωμών και εξεγέρσεων των μαζών στον κόσμο και στη χώρα μας. Ότι η περίοδος των λαϊκών, εργατικών, αγροτικών, νεολαιίστικων μαζικών αγώνων που άνοιξε εδώ και μερικά χρόνια, όχι μόνο δεν έκλεισε, αλλά βρίσκεται στην αρχή της, ότι τροφοδοτείται με καύσιμα από την ίδια την πραγματικότητα. Ας είμαστε βέβαιοι ότι η φωτογραφία της σημερινής στιγμής που απεικονίζει να επικρατεί το μούδιασμα και το δέος είναι μόνο της σημερινής στιγμής. «Αύριο» έρχονται νέα μαζικά κύματα ξεσηκωμών και αγώνων.

Οι εξελίξεις δεν θα κινηθούν «από μόνες τους» προς τη φορά που εμείς παλεύουμε, προς την κατεύθυνση της συγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της επαναστατικής διεξόδου. Αυτό σημαίνει πως αυξάνονται οι δυνατότητες, οι απαιτήσεις και οι ευθύνες για δυνάμεις που θέλουν να παλέψουν στην κατεύθυνση αυτή.

Για την κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής

70. Προωθούμε την κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής στην χώρα μας και την κατάκτηση –από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό– της πολιτικής εξουσίας, ως τη μοναδική συνολική απάντηση ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Όσο προβοκαρισμένη και όσο μακρινή αν φαίνεται, **η κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής** (στη χώρα μας αλλά και παγκόσμια) και η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες, αποτελεί τη μοναδική προοπτική, τη μοναδική συνολική απάντηση ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Η αστική κυριαρχία δεν είναι νομοτέλεια, δεν είναι ακλόνητη. Ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός όχι μόνο αποδεικνύει καθημερινά την αδυναμία του να δώσει διέξοδο στους λαούς και στην εργατική τάξη, αλλά δημιουργεί νέα, πιο αναβαθμισμένα αδιέξοδα.

Το «τέλος της Ιστορίας» που έσπευσαν να διακηρύξουν με πανηγυρισμούς οι υπερασπιστές του

καπιταλισμού όταν κατέρρευσαν τα καθεστώτα του ανατολικού μπλοκ, διαψεύστηκε παταγωδώς:

- Παρότι χωρίς αντίπαλο, ο καπιταλισμός δεν κατάφερε να βρει διέξοδο από την κρίση του.

- Η λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση» –το θεώρημα με βάση το οποίο ο ιμπεριαλισμός επιχείρησε να παρουσιάσει τη νέα εποχή και τις νέες δυνατότητες που δήθεν ξανοίγονταν μπροστά στην ανθρωπότητα– αποδείχτηκε ένα προκάλυμμα για την επέκταση της κυριαρχίας του δυτικού ιμπεριαλισμού, για την ακόμη πιο άγρια εκμετάλλευση-ληηλασία των λαών και της εργατικής τάξης, για τη συνέχιση της εκστρατείας επανακατάκτησης-επαναποικιοποίησης του κόσμου.

- Σήμερα, η κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος βαθαίνει, ανακυκλώνεται σε πιο αναβαθμισμένα επίπεδα και έχει οδηγήσει σε νέα παρόξυνση των ανταγωνισμών.

- Το ενδεχόμενο γενικευμένου ολοκαυτώματος είναι υπαρκτό, και ξεστομίζεται από τα πλέον επίσημα χείλη.

- Κάθε διαδικασία «συνεννόησης» ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αποτυγχάνει, καθώς τα ιδιαίτερα συμφέροντα της καθεμιάς συγκρούονται με των υπολοίπων. Ακόμη και το «πολλά υποσχόμενο» εγχείρημα της ΕΕ, η λυκοσυμμαχία των βασικών ιμπεριαλιστών της Ευρώπης, κλυδωνίζεται, πλησιάζει όλο και περισσότερο τα όριά της, διαψεύδοντας αυταπάτες περί «ολοκληρώσεων», που διατυπώθηκαν όχι μόνο από αστικές αλλά και από ρεφορμιστικές πολιτικές δυνάμεις.

71. Αυτή η διαρκής διαδικασία διάψευσης ελπίδων, υποσχέσεων και αυταπατών συνοδεύεται από τη ραγδαία χειροτέρευση των συνθηκών ζωής για την πλατιά κοινωνική πλειοψηφία σε όλο τον πλανήτη. Τηρουμένων των αναλογιών, οι λαοί όλου του κόσμου και η εργατική τάξη βιώνουν τις συνέπειες της ολομέτωπης επίθεσης των δυνάμεων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Την ώρα που αυξάνεται ο πλούτος που παράγεται παγκόσμια, η φτώχεια και η πείνα εξαπλώνονται, οι όροι δουλειάς χειροτερεύουν, ολόκληρες περιοχές του πλανήτη ερημοποιούνται, γίνεται όλο πιο φανερή και απροκάλυπτη η ληστρική δράση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

72. Σημαντικότερο στοιχείο αποκάλυψης στις συνειδήσεις των λαών του απάνθρωπου χαρακτήρα αυτού του συστήματος και της λειτουργίας του υπήρξε η **περίοδος της πανδημίας**. Εκεί που φάνηκαν οι προτεραιότητες αυτού του συστήματος. Ότι προτεραιότητα είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους και όχι η προστασία της ανθρώπινης ζωής. Η διασφάλιση της καπιταλιστικής παραγωγής και όχι η προστασία της εργατικής τάξης. Η διαφύλαξη της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος κάθε ιμπεριαλιστή, και όχι η συνεννόηση-συνεργασία, ακόμη και σε τόσο κρίσιμα ζητήματα.

Εκεί που φάνηκε για μια ακόμη φορά τι είδους «παραδείσους» αποτελούν για τους λαούς τους οι χώρες-προπύργια του καπιταλισμού, οι ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Εκεί που φάνηκε ξεκάθαρα πού και με ποιους όρους επενδύει το κεφάλαιο. Ότι δεν ενδιαφέρεται να επενδύσει στην ενίσχυση της περιθάλψης, αλλά προωθεί το ξεπάτωμά της. Ότι τα τεράστια ποσά που επενδύονται στην έρευνα (ακόμη και στην ιατροφαρμακευτική) στοχεύουν στο κέρδος και όχι γενικά στην προστασία της ανθρώπινης ζωής.

Αλλά εκεί που φάνηκε και ότι η βία και η καταστολή αποτελούν συστατικό στοιχείο αυτού του συστήματος απέναντι στις λαϊκές μάζες. Στοιχείο που δοκιμάστηκε σε ακόμη πιο ακραίες μορφές, καθώς η πανδημία αξιοποιήθηκε από το σύστημα ως «ευκαιρία» και σε αυτό το επίπεδο.

73. Δεν μπορεί να υπάρξει εκλογίκευση του καπιταλιστικού συστήματος. Γιατί ο καπιταλισμός ζει και κινείται στη βάση της παραγωγής κέρδους. Γιατί το καπιταλιστικό σύστημα είναι αναγκασμένο από τη φύση του να κινείται στη βάση μίας τεράστιας αντίφασης: από τη μια, να αυξάνει έως και να παροξύνει την εκμετάλλευση της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, με στόχο την απόσπαση της μεγαλύτερης δυνατής υπεραξίας και, από την άλλη και ταυτόχρονα, να περιορίζει, να στερεί τη δυνατότητα της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας να καταναλώσει αυτά που με τον κόπο της παράγει και, άρα, να μετασχηματιστεί η υπεραξία σε πραγματικό κέρδος για τον κεφαλαιοκράτη.

Σε αυτήν τη βάση –και σε καμία άλλη– προωθεί την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, σε αυτή τη βάση κάνει (ή δεν κάνει) τις όποιες επενδυτικές του κινήσεις, σε αυτή τη βάση προκύπτουν και οι απαιτήσεις του κρίσιμης.

Ο καπιταλισμός δεν μπορεί και δεν πρόκειται να «διαφύγει» από αυτή τη λειτουργία. Για την ακρίβεια, είναι αναγκασμένος να την εντείνει, να την οδηγεί σε ακόμη πιο ακραία επίπεδα, να επιτίθεται με μεγαλύτερη αγριότητα στην εργατική τάξη. Να της στερεί στοιχειώδη δικαιώματα, να αμφισβητεί ανοιχτά και να χτυπά κατακτήσεις δεκαετιών. Να οδηγεί σε μαζική φτωχοποίηση την εργατική τάξη, όχι μόνο στις εξαρτημένες χώρες αλλά και στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις.

Διαψεύστηκαν οι αυταπάτες για καπιταλισμό με «ανθρώπινο πρόσωπο» –αφού, βέβαια, αξιοποιήθηκαν από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού και της σοσιαλδημοκρατίας για να αφοπλίσουν ιδεολογικά και πολιτικά τους λαούς και την εργατική τάξη. Οι όποιες «παραχωρήσεις» έγιναν από την πλευρά των αστικών δυνάμεων, ήταν αποτέλεσμα του φόβου τους απέναντι στη συνολικότερη πνοή και ορμή που έδινε η ύπαρξη του αντίπαλου δέους και οι κατακτήσεις των λαών και της εργατικής τάξης στις χώρες που οικοδομούνταν ο σοσιαλισμός. Η παλινόρθωση του καπιταλισμού σε αυτές τις χώρες και η ανατροπή του συσχετισμού σε βάρος της εργατικής τάξης, τροφοδότησε τις αστικές δυνάμεις ώστε να ξεδιπλώσουν τις πιο άγριες διαθέσεις τους και να συμπιέσουν κάθε περιθώριο ταξικής «συνεννόησης», αλλά και το ρόλο των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που εξυπηρετούσαν αυτήν τη γραμμή.

Ο αγώνας για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας

74. Ο αγώνας για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας καθορίζεται από το ότι η **κύρια αντίθεση στην ελληνική κοινωνία** είναι η αντίθεση **ιμπεριαλισμός-λαός**. Στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να συγκεντρωθούν όσο το δυνατόν περισσότερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, με πρωτόπορο και καθοδηγητικό το ρόλο της εργατικής

τάξης και των επαναστατικών κομμουνιστικών πολιτικών δυνάμεων.

Από την άποψη αυτή, θεωρούμε ότι ο αγώνας για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας πρέπει να υπηρετεί τον διπλό στρατηγικό στόχο για **ανεξαρτησία** και **σοσιαλισμό**. Στοχεύει στην ανατροπή τόσο της ντόπιας αστικής κυριαρχίας, όσο και του καθεστώτος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Θα βρει απέναντί της τόσο την ντόπια άρχουσα τάξη, αλλά ταυτόχρονα και τα ξένα αφεντικά της. Με αυτή την έννοια θα γίνει στη βάση μιας εργατολαϊκής συμμαχίας, με πρωτόπορο το ρόλο της εργατικής τάξης και σαφή αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, για την κατάκτηση της ανεξαρτησίας και το σπάσιμο όλων των δεσμών της εξάρτησης (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ), και την προώθηση του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού.

Η αστική τάξη της χώρας εξαρτά την ύπαρξη και την κυριαρχία της από την πρόσδεσή της με τον ιμπεριαλισμό και την υπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων των ΗΠΑ και της ΕΕ. **Το καθεστώς της εξάρτησης είναι συνυφασμένο με κάθε λειτουργία της άρχουσας τάξης**. Υπαγορεύει πολιτικές, επιβάλλει όρια κίνησης, Συγκροτημένη από τα γεννοφάσκια της στη βάση της ιμπεριαλιστικής στήριξης, η ντόπια άρχουσα τάξη ούτε θέλει ούτε και μπορεί να υπερβεί τα όρια της εξάρτησης. Σε κάθε πεδίο (οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό) η όποια δυνατότητά της προκύπτει από τη βοήθεια των ιμπεριαλιστικών κέντρων και περιορίζεται από τους βαθμούς ελευθερίας που αυτά της αφήνουν.

Ο ρόλος που προορίζει για την ντόπια άρχουσα τάξη ο ιμπεριαλισμός δεν είναι μόνο η αξιοποίηση της χώρας ως στρατιωτική βάση (βλ. ΗΠΑ) ή ως αγορά για τα προϊόντα του (βλ. ΕΕ). Χωρίς να εκλείπει αυτή η διάσταση (κάθε άλλο, και είναι σοβαρή), υπάρχει και η διάσταση της συμβολής της ντόπιας άρχουσας τάξης στα ευρύτερα ιμπεριαλιστικά σχέδια για την περιοχή και τον κόσμο. Είναι η μετατροπή της χώρας από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα σε γέφυρα-διάδρομο (ενεργειακό, εμπορικό κ.λπ.) λόγω της γεωγραφικής της θέσης. Είναι η αξιοποίηση της ντόπιας άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού στην επιρροή του ιμπεριαλισμού σε γειτονικά καθεστώτα, σε Βαλκάνια και Αν. Μεσόγειο, και η κατοχύρωση

ενός ευρύτερου γεωπολιτικού συσχετισμού σε βάρος των ανταγωνιστικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Καθοριστικό στοιχείο του καθεστώτος της εξάρτησης είναι η υποστήριξη της αστικής κυριαρχίας σε βάρος του λαού και της εργατικής τάξης της χώρας. Κυριαρχία από την οποία βγαίνουν κερδισμένοι τόσο οι ιμπεριαλιστές προστάτες όσο και η ντόπια άρχουσα τάξη.

Επομένως, η πάλη για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα είναι πάλι ενάντια στην αστική κυριαρχία, αλλά ταυτόχρονα ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση.

Όπως αναφέραμε και στα ντοκουμέντα των δύο προηγούμενων συνδιασκέψεων της Οργάνωσής μας, η εργατική τάξη συγκροτείται κυρίως στην πάλη της απέναντι στο κεφάλαιο και κατακτά την ηγεμονία της κυρίως στην πάλη της ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Με αυτήν την έννοια, **η διαδικασία συγκρότησης της εργατικής τάξης** ως πρωτοπόρου κοινωνικού τμήματος προς την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας, ως καθοδηγητή στο δρόμο για την επανάσταση, πρέπει να απαντάει και στο ζήτημα των **συμμαχιών της** με τα υπόλοιπα τμήματα και στρώματα της κοινωνίας που καταπιέζονται και στενάζουν, με όσο το δυνατόν περισσότερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που μπορούν να συμβάλουν στην επαναστατική ανατροπή.

75. Ο πρωτοπόρος ρόλος της εργατικής τάξης προκύπτει από το ότι είναι η μόνη που μπορεί να δώσει προοπτική στο ζήτημα της επαναστατικής ανατροπής. Είναι η μόνη που μπορεί να συνειδητοποιήσει ως αναγκαιότητα, αλλά και να υπηρετήσει ως δυνατότητα το όραμα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Λόγω της θέσης της στην παραγωγική διαδικασία και της διαρκούς κλοπής που υφίσταται (δομικού στοιχείου του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής) είναι η μόνη που αντικειμενικά βρίσκεται σε μόνιμη και αγεφύρωτη αντίθεση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Από τη δική της παραγωγική εργασία προκύπτει η υπεραξία που καρπώνεται το κεφάλαιο. Από τη δική της εργασία κινείται και παράγεται καθετί σε αυτόν τον κόσμο.

Και είναι η μόνη που μπορεί να οργανωθεί στη βάση αυτής της αγεφύρωτης, ανειρήνευτης αντίθεσής της με το κεφάλαιο.

Προϋπόθεση για να αναλάβει η εργατική τάξη τον πρωτοπόρο ρόλο που ιστορικά της αντιστοιχεί είναι να συγκροτηθεί ως «τάξη για το εαυτό της». Δεν αρκεί ο εργάτης να συνειδητοποιήσει την αδικία που υφίσταται, κάτι που εύκολα γίνεται. Δεν αρκεί να συνειδητοποιήσει την κλοπή που συντελείται καθημερινά σε βάρος του, αλλά να συνειδητοποιήσει ότι η κλοπή αυτή, η εκμετάλλευσή του από το κεφάλαιο, είναι σχέση ανάμεσα σε κοινωνικά διαμορφωμένες τάξεις με αγεφύρωτα, συγκρουόμενα συμφέροντα. Σχέση πολιτική, που καταρχήν συνειδητοποιείται από τον εργάτη μέσα από τον αγώνα για το μεροκάματο, αλλά που πρέπει να βρει τη συνέχειά του στο γενικότερο πολιτικό αγώνα ενάντια στην αστική τάξη και το αστικό κράτος –για να οδηγηθεί στην κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής.

76. Εξακολουθεί να είναι σοβαρό πολιτικό ζήτημα η ταξική ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας, και στόχος κάθε πολιτικής δύναμης –ειδικά κομμουνιστικής– που θέλει στα σοβαρά να συμβάλει στην υπόθεση της επαναστατικής ανατροπής πρέπει να είναι η βαθιά πολιτική κατανόηση της ανάλυσης αυτής και στη βάση της ολοένα και μεγαλύτερης σύνδεσής της με τα στρώματα αυτά. Ωστόσο, και χωρίς να έχουμε την αυταπάτη ότι μπορούμε να κάνουμε σήμερα μια αξιόπιστη τέτοια καταγραφή, και με δεδομένο ότι (παρά τη συνεχή διαδικασία αποβιομηχάνισης της χώρας και συρρίκνωσης του πρωτογενή και δευτερογενή τομέα) η εργατική τάξη υπάρχει, είναι εδώ και συνεχίζει να παράγει υπεραξία, ότι ο παραγωγικός εργάτης δεν έχει εξαφανιστεί, μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε τα εξής για τη χώρα μας:

- Ολοένα και διογκώνονται τα κοινωνικά στρώματα στη χώρα μας που πλήττονται και συμπιέζονται από την ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Ολοένα και αυξάνονται τα στρώματα που προλεταριοποιούνται ή φτωχοποιούνται.

Η πλατιά μάζα των μισθωτών εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα – της μη παραγωγικής εργασίας. Που αποτελούν και αυτοί θύ-

ματα εκμετάλλευσης. Που υφίστανται στο περσί τους όλα τα αντεργατικά μέτρα και το σάρωμα εργασιακών δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Που τα συμφέροντά τους είναι πιο κοντά από κάθε άλλου κοινωνικού στρώματος στην εργατική τάξη.

Οι φτωχομεσαίοι αγρότες είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Με τους νόμους που επιβάλλουν τα επιτελεία της ΕΕ και οδηγούν σε ασφυξία και συρρίκνωση τη φτωχομεσαία αγροτιά. Με τους δυσβάσταχτους όρους που επιβάλλουν τα κάθε λογής μνημόνια, αλλά και η κατάργηση επιδοτήσεων, για χάρη της εξυπηρέτησης των οικονομικών μεγεθών που επιβάλλουν τα ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Η καταστροφή του Θεσσαλικού Κάμπου αποτελεί την πιο τρανή απόδειξη για τις συνέπειες που έχει στο στρώμα αυτό η πολιτική μιας άρχουσας τάξης βαθιά εξαρτημένης και ανεργάτιστης. Που βασίζει την ύπαρξη και την υπόστασή της στη στήριξη των ιμπεριαλιστών. Που, ενώ αναμασά διάφορα περί ανάπτυξης, αυτό που κάνει είναι να προωθεί την παραγωγική αποσάθρωση της χώρας, το ξερίζωμα κάθε παραγωγικής δυνατότητας, κάθε έννοια παραγωγικής ανεξαρτησίας.

Στο «λογαριασμό» μπαίνουν **τμήματα μικροαστικά** –αυτοαπασχολούμενων, μικροπαραγωγών κ.ά– που ασχολούνται με έναν ολόκληρο κύκλο παροχής υπηρεσιών, με το εμπόριο, με τον τουρισμό και τον επισιτισμό. Όσο κι αν η αστική εξουσία θέλει να τα έχει υπό την έλεγχό της (μιας και είναι εκτεταμένα αριθμητικά και υπολογίσιμη πολιτικά ποσότητα) άλλο τόσο δυσκολεύεται να υλοποιήσει αυτόν το στόχο.

- Ο ασφυκτικός κλοιός, ο οικονομικός στραγγαλισμός αυτών των τμημάτων από την πολιτική της ΕΕ είναι χαρακτηριστικός, όπως χαρακτηριστική είναι και η αντίδρασή τους μετά τη χρεοκοπία και την επιβολή των μνημονίων.

Το πού θα στραφούν πολιτικά αυτά τα στρώματα, το σε ποιες πολιτικές δυνάμεις θα αναζητήσουν στήριξη, δεν είναι δεδομένο. Γιατί η κοινωνική τους θέση και ο κοινωνικός τους ρόλος εξαρτάται κάθε φορά από τη συγκυρία. Γιατί, ως αποτέλεσμα της κοινωνικής τους θέσης, η συνείδησή τους είναι ευμετάβλητη και βρίσκεται άλλοτε πιο κοντά στην αστική τάξη και άλλοτε πιο κοντά στην εργατική τάξη.

Ωστόσο, αυτά τα στρώματα θα συνεχίσουν να συμπεριφέρονται, να αδυνατούν να βρουν προοπτική διεξόδου, να προλεταριοποιούνται. Και είναι βέβαιο ότι –με τον ένα ή τον άλλο τρόπο– θα στραφούν ξανά ενάντια στην πολιτική της εξάρτησης (είτε την αντιλαμβάνονται ως τέτοια είτε όχι).

Αντικειμενικά, δηλαδή, και στη βάση της εξέλιξης της επίθεσης και της λεηλασίας της χώρας απ' τον ιμπεριαλισμό, τα στρώματα αυτά μπορούν να αποτελέσουν κομμάτια του κοινωνικο-πολιτικού μετώπου της ανατροπής.

Ωστόσο, υπογραμμίζουμε ξανά ότι αυτό προϋποθέτει τον κρίσιμο παράγοντα της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης. Συγκρότηση τέτοια –σε πολιτικό, οργανωτικό και προγραμματικό επίπεδο– που θα μπορέσει να πείσει τα στρώματα αυτά για την δική της προοπτική, την επαναστατική ανατροπή και την σοσιαλιστική οικοδόμηση.

77. Η επανάσταση της εργατικής τάξης και των λαϊκών δυνάμεων που θα 'χει μαζί της, αφού συγκρουστεί και σπάσει όλους τους δεσμούς της εξάρτησης (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, βάσεις, ΕΕ) και τσακίσει το αστικό κράτος, θα πάρει τον έλεγχο όλων των βασικών τομέων της παραγωγής και της οικονομίας. Θα κάνει άμεσα βήματα που θα ικανοποιούν το δικαίωμα στη δουλειά, στην περίθαλψη, στην εκπαίδευση και στη στέγαση, για όλο το λαό.

Αυτό το τιτάνιο και σπουδαίο έργο περιλαμβάνει και σημαίνει τη διαμόρφωση των όρων διατροφικής και ενεργειακής ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας της χώρας.

Αυτή θα είναι η αφετηρία της πάλης για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Πάλη που θα επιδιώκει να προχωρήσει με γρήγορα βήματα, αλλά που ωστόσο δεν θα μπορεί να παραγνωρίζει τους δύο καθοριστικούς παράγοντες που θα κρίνουν την εξέλιξή της:

- Την υπεράσπιση της συνοχής της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα λαϊκά στρώματα στη χώρα.

- Τις σχέσεις αλληλεγγύης και μετωπικής πάλης της επαναστατικής εξουσίας της χώρας με τους λαούς της περιοχής και σε συνάρτηση με τις εξελίξεις στην περιοχή.

Παλεύουμε στην κατεύθυνση συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης

78. Η εκ νέου συγκρότηση της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος είναι μια ολόκληρη πορεία, με αφετηρία και προϋπόθεση το πεδίο των αγώνων, μέσα από το ξεδίπλωμα και την ενίσχυση εστίων αντίστασης, μέσα από την υπηρετήση των κρίσιμων μετώπων πάλης.

Παλεύουμε στην κατεύθυνση συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης **για να ευνοήσουμε τους αγώνες**. Για να βάλουμε τη δική μας λογική και αντίληψη μέσα στο κίνημα. Σε αντιπαράθεση με κούφιους βερμπαλισμούς και διάφορα σχέδια επί χάρτου.

Το Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης δεν είναι μία συνεργασία οργανώσεων, δεν έχει σχέση με τα ιδεολογήματα περί ενότητας της Αριστεράς.

Είναι η συνένωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων με στόχο την αντίσταση-ανατροπή της αντιδραστικής πολιτικής και την ανάδειξη κεντρικών αιτημάτων υπεράσπισης και διεκδίκησης των συμφερόντων της πλατιάς κοινωνικής πλειοψηφίας. Είναι πρόταση αγωνιστικής συμπόρευσης σωματείων, συλλόγων, λαϊκών-εργατικών-νεολαιίστικων πρωτοβουλιών ώστε να υπηρετηθούν αποφασιστικά τα μέτωπα πάλης που αναδεικνύει η επίθεση του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού. Είναι πρόταση συγκρότησης λαϊκών-εργατικών μορφών πρωτοβάθμιας συγκρότησης, συμβάλλει στο ζωντάνεμα των διαδικασιών συλλογικής οργάνωσης.

Είναι ζητούμενο το σε ποια μορφή θα μπορεί να αποκρυσταλλωθεί σε κάθε φάση του κινήματος, αλλά στόχος είναι η κάθε φορά μορφοποίησή του να ευνοεί τη συνέχιση και τη διεύρυνσή του, αλλά και την αναβάθμιση των στόχων του.

Είναι μια συνολική αντίληψη που θέλουμε να αναδειχτεί στο κίνημα, πέρα από τις διαφορές συγκολλήσεις, τις εκλογικές αυταπάτες αλλά και τα κάθε λογής «καπελώματα», που ευδοκιμούν λόγω της συνολικότερης πολιτικής υποχώρησης και της κακής κατάστασης που επικρατεί στο λαϊκό και εργατικό κίνημα.

Είναι η υπεράσπιση των αγώνων, κόντρα στην

αντίληψη των διάφορων «κόλπων» και των «έξυπνων λύσεων».

Υπηρετεί την αντίληψη της ανάγκης συνολικότερου ξεσηκωμού, ευρύτερης ενεργοποίησης και συμμετοχής των μαζών στην υπόθεση της αντίστασης και της ανατροπής της αστικής πολιτικής.

Είναι ένα συνολικότερο κάλεσμα στην οργανωμένη πάλη και στη διεκδίκηση, στη σύγκρουση με το αστικό κράτος, το κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό και τις πολιτικές τους εκφράσεις.

Είναι το πεδίο όπου θα καλλιεργηθεί πλατιά η κατεύθυνση της Αναμέτρησης και της επαναστατικής ανατροπής.

Επιδιώκουμε την κοινή δράση, αλλά δεν είναι αυτοσκοπός μας

79. Στην κρίσιμη αυτή περίοδο που το σύστημα ξεδιπλώνει την επίθεσή του με τη μεγαλύτερη ωμότητα και αγριότητα, απέναντι σε μια εργατική τάξη αποσυγκροτημένη και το κομμουνιστικό κίνημα ηττημένο και δυσφημισμένο, βασική αναγκαιότητα είναι η συγκρότηση μαζικών αντιστάσεων, η συγκρότηση μαζικών αγώνων που θα διεκδικούν δικαιώματα (ακόμη και τα πιο αυτονόητα), που θα επιδιώκουν την ανατροπή πλευρών της επίθεσης. Το εργαλείο της κοινής δράσης ήταν και παραμένει σημαντικό στοιχείο συμβολής στο να υπάρξουν και να αποκτήσουν μαζικότητα αυτές οι αντιστάσεις. Επιμένουμε στην κοινή δράση και το συντονισμό των αριστερών, αγωνιστικών δυνάμεων μέσα στο κίνημα. Επιμένουμε στην ανάδειξη των βασικών κοινών σημείων που θα ευνοήσουν τη μέγιστη δυνατή συμπόρευση στα πλαίσια ενός αγώνα ή ενός μετώπου πάλης. Ωστόσο, δεν καθοριζόμαστε από αυτό. Δεν συγκροτούμαστε ως οργάνωση με ορίζοντα την κοινή δράση, δεν είναι αυτοσκοπός μας. Δεν υπάρχουμε για να κάνουμε κοινή δράση. Η κοινή δράση, αλλά και οι συνεργασίες, είναι μία τακτική πολιτική επιλογή, που άλλοτε προκύπτει και άλλοτε όχι. Δεν θα απεμπολήσουμε βασικές θέσεις μας προκειμένου να χωρέσουμε στην τάδε ή στην δείνα πρωτοβουλία. Κοινή δράση δεν σημαίνει άκριτη και άνευ όρων συγκόλληση.

Επιδιώκουμε την κοινή δράση, αλλά έχουμε υπόψη μας την κακή πολιτική κατάσταση που επικρατεί στην Αριστερά και ιδιαίτερα στο εξωκοινοβούλιο. Κατάσταση σύγχυσης και αποσυγκρότησης. Που τα «μεγάλα κόλπα» και οι βαρύγδουπες διακηρύξεις, αφού στραπατσαρίστηκαν από την κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ, κατέληξαν σε ακολουθητισμό του ρεφορμιστικού ΚΚΕ ή σε συμπόρευση με τον Βαρουφάκη!

Δεν προσπερνάμε ούτε υποτιμάμε έναν αρκετά μεγάλο κύκλο αγωνιστών που εξακολουθούν να έχουν αναφορά στις δυνάμεις αυτές, ούτε την υπαρκτή δυνατότητα δυνάμεων αυτού του χώρου να κινητοποιούν και να επηρεάζουν ένα σημαντικό κομμάτι φοιτητικής νεολαίας. Ωστόσο, τίποτε απ' όλα αυτά δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ιδεολογική και πολιτική ανεπάρκεια αυτών των δυνάμεων, την αδυναμία τους να χαράξουν συνολικότερο στόχο και προοπτική.

Επιδιώκουμε την κοινή δράση, αλλά γνωρίζουμε ότι και σε αυτό το ζήτημα είναι η ενίσχυση της δικής μας πολιτικής δράσης και της δικής μας πολιτικής επιρροής που μπορούν να δώσουν ώθηση.

Προωθούμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη - Συμβάλλουμε στην οικοδόμηση Μετώπου των Λαών

80. Σε κάθε χώρα ξεχωριστά υπάρχουν οι δυνατότητες τόσο για την επαναστατική ανατροπή όσο και για την οικοδόμηση μίας νέας κοινωνίας χωρίς αναμονές για «παγκόσμιες επαναστάσεις» ή φόβους για «περίκλειστη χώρα». Αυτό προκύπτει από το ότι η ανισόμετρη ανάπτυξη (οικονομική και πολιτική) είναι απόλυτος νόμος του καπιταλισμού.

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι η επαναστατική ανατροπή σε μια χώρα και η οικοδόμηση του σοσιαλισμού θα συμβεί σε «νεκρό τοπίο». Με τον ίδιο τρόπο που γενικευμένα ο ιμπεριαλισμός ξεδιπλώνει την επίθεσή του στους λαούς παγκόσμια, με τον ίδιο τρόπο που ενιαία ξεδιπλώνεται η επίθεση του κεφάλαιου στην εργατική τάξη, έτσι θα εκδηλώνεται και η απάντηση των λαϊκών μαζών και της εργατικής τάξης.

Η διαδικασία αφύπνισης των καταπιεζόμενων μαζών και της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της, η διαδικασία ανασύστασης του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, η αλλαγή των συσχετισμών δύναμης υπέρ των λαών και της εργατικής τάξης είναι μια διαδικασία που θα προχωράει με στοιχεία αλληλοτροφοδότησης των επαναστατικών δυνάμεων και διαδικασιών.

Η ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος είναι πλούσια από παραδείγματα της ευρύτερης –παγκοσμίου βεληνεκούς– ακτινοβολίας που είχαν τα επαναστατικά εγχειρήματα. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στην τεράστια επίδραση των ανατροπών στη Σοβιετική Ένωση και την Κίνα, αλλά και στις επαναστατικές ανατροπές και τα κινήματα που εκδηλώθηκαν και αναπτύχθηκαν σε όλο τον κόσμο.

Ο ενθουσιασμός και η ελπίδα που γέννησαν στους λαούς αυτές οι εξελίξεις, οφείλονταν –πριν απ' όλα– στην επιβεβαίωση ότι η κατεύθυνση ανατροπής του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού μπορεί να υλοποιηθεί, ότι το όραμα για την κοινωνική χειραφέτηση είναι ιστορική δυνατότητα.

Με αυτήν την έννοια, είναι πολύ σημαντικό το ζήτημα της ανάπτυξης και της διεύρυνσης της διεθνιστικής αλληλεγγύης, της αποκατάστασης και του δυναμώματος των επαφών και των σχέσεων με αριστερές, κομμουνιστικές δυνάμεις ανά τον κόσμο.

Ιδιαίτερα σημαντικό είναι το ζήτημα της αλληλεγγύης με τους λαούς των Βαλκανίων και της ευρύτερης περιοχής της Ν.Α. Μεσογείου. Πρόκειται για ένα ζήτημα το οποίο –πέρα απ' όλα τ' άλλα– αφορά τη ίδια την αντίθεσή μας στο ζήτημα της εξάρτησης και του ρόλου που έχει αναλάβει η ντόπια άρχουσα τάξη για λογαριασμό του ιμπεριαλισμού. Ρόλου που επιδιώκει να διατηρήσει και να αναβαθμίσει, δεμένη ακόμη πιο σφιχτά στα δεσμά του ιμπεριαλισμού και της καταστροφικής πολιτικής του.

81. Συνολικότερα, η ανάπτυξη των σχέσεων αλληλεγγύης και η κατεύθυνση της συγκρότησης Μετώπου των Λαών:

- Επιδιώκει την ανάδειξη με καλύτερους όρους της αναγκαιότητας ανατροπής των αρνητικών συσχετισμών που επικρατούν στον πλανήτη.

- Συμβάλλει στην κατεύθυνση συνολικότερης ανάδειξης του ζητήματος της εμπιστοσύνης που πρέπει να έχουν οι μάζες στην προοπτική της συνολικής χειραφέτησης της ανθρωπότητας.

- Αναδεικνύει το ζήτημα της επαναστατικής ανατροπής και της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, ως ευρύτερης δυνατότητας-αναγκαιότητας της εργατικής τάξης και των λαών.

- Δίνει τη δυνατότητα άντλησης και ανταλλαγής εμπειριών και συμπερασμάτων για ζητήματα πολιτικής και τακτικής.

- Συγκροτεί όρους για την απόκρουση της αντιδραστικής προπαγάνδας που εκπορεύεται από τους αστικούς εθνικιστικούς κύκλους και καλλιεργεί το μίσος ανάμεσα στους λαούς.

Το ζήτημα της διεθνιστικής αλληλεγγύης δεν έχει καμία σχέση με προσεγγίσεις περί παγκόσμιας επανάστασης. Όχι μόνο δεν ακυρώνει την αναγκαιότητα-δυνατότητα της επανάστασης σε μία χώρα, αλλά πρέπει να ενισχύει αυτήν την κατεύθυνση ως τη μόνη πραγματική διέξοδο και προοπτική.

Η συγκρότηση της εργατικής τάξης σε μια χώρα, η ανάδειξη των μετώπων που την αφορούν, και συνολικότερα η συγκρότηση των δυνάμεων που θα οικοδομήσουν το μέτωπο της επαναστατικής ανατροπής στη χώρα μας είναι συστατικό στοιχείο της ευρύτερης τροποποίησης των ταξικών συσχετισμών, είναι προϋπόθεση ώστε να αξιοποιηθεί στη σωστή κατεύθυνση η ενίσχυση των εργατικών και λαϊκών αντιστάσεων συνολικότερα στον πλανήτη, το ξέσπασμα μαζικών αγώνων ενάντια στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Μόνιμο μέτωπο ενάντια στο ρεφορμισμό

82. Η πάλη ενάντια στο ρεφορμισμό είναι μια διαρκής πάλη ενάντια στην ακύρωση της επαναστατικής προοπτικής της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, ενάντια στις αυταπάτες για άλλου είδους «διεξόδους», εκλογικές-κοινοβουλευτικές, τις οποίες πρέπει να υπηρετούν και στις οποίες πρέπει να υποτάσσονται οι αγώνες.

Ο ρεφορμισμός διαστρεβλώνει την έννοια του αγώνα και της οργανωτικής συγκρότησης. Δεν

διστάζει να προβοκάρει και να υπονομεύσει τους αγώνες όταν ξεφεύγουν από τον έλεγχό του, όταν γίνονται επικίνδυνοι για την αστική τάξη.

Η γραμμή του ρεφορμισμού αποτελεί την ουσιαστική άρνηση της οικοδόμησης των όρων για την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος, αποτελεί εμπόδιο για την κατανόηση του συσχετισμού, της φάσης στην οποία βρισκόμαστε και των αναγκαιοτήτων που αυτή γεννά.

Με αυτήν την έννοια, αποτελεί εμπόδιο στην ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος.

Η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και ο καταθλιπτικός για τους λαούς και την εργατική τάξη συσχετισμός αποτελούν εύφορο έδαφος για τη συντήρηση και αναπαραγωγή των ρεφορμιστικών αυταπατών. Γι' αυτό και ο ρεφορμισμός αρνείται να αναγνωρίζει την ήττα ως τέτοια και κυρίως τις αιτίες που οδήγησαν σε αυτήν και τις ευθύνες που ο ίδιος έχει. Ο απολογισμός που κάνει για την παλινόρθωση του καπιταλισμού αρνείται να δει τις κοινωνικές δυνάμεις που οδήγησαν σε αυτήν και τους όρους που αυτές κυριάρχησαν.

Ακόμη και ο απολογισμός που κάνει για το σήμερα είναι πλήρως αντιστραμμένος. Οι ήττες βαφτίζονται νίκες ή στη χειρότερη περίπτωση «παρακαταθήκες».

Ο ρεφορμισμός διαστρεβλώνει τη σχέση κόμμα/κίνημα. Το ΚΚΕ αναγνωρίζει τον εαυτό του ως το κόμμα της εργατικής τάξης, παραβλέποντας ηθελημένα την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Το κίνημα υπάρχει για να υπηρετεί το κόμμα (που υπάρχει, είναι συγκροτημένο). Σε μια πλήρη άρνηση του καθοδηγητικού, πρωτοπόρου ρόλου που πρέπει να έχει το κόμμα της εργατικής τάξης στην επαναστατική πορεία της, φτάνει στο σημείο να αυτοχαρακτηρίζεται ως «αποκούμπι» για τις λαϊκές μάζες, ομολογία της πραγματικής άποψης που έχει για το ρόλο του και τη σχέση του με το λαό, αλλά και της πραγματικής αντίληψης που έχει για τη φάση.

Η εκλογική ενίσχυση του ρεφορμισμού είναι σε ευθεία αναλογία με την αποσυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Σε αντίθεση με όσα πανηγυρικά διατυμπανίζει, τα αυξημένα εκλογικά

του ποσοστά είναι ομολογία της αδυναμίας των μαζών να δουν διέξοδο στους αγώνες, είναι αποθέωση της γραμμής της ανάθεσης.

Στις συνθήκες πολιτικής κρίσης του συστήματος ο ρεφορμισμός είναι διατεθειμένος να δείξει την «υπευθυνότητά» του και να προβάλει ακόμη και ως κυβερνητική επιλογή. Είναι διατεθειμένος να αναλάβει ρόλο ακόμη πιο αναβαθμισμένο στο αστικό πολιτικό σκηνικό (όπως έχει κάνει στο παρελθόν) παρακάμπτοντας «λεπτομέρειες» όπως η... επαναστατική ανατροπή της αστικής εξουσίας.

Μέτωπο ενάντια στα μικροαστικά κηρύγματα της αναρχίας

83. Ευνοημένη από την ήττα και την αποσυγκρότηση του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος και θριαμβολογώντας πάνω σε αυτήν την εξέλιξη, η αναρχία βρίσκει χώρο να ξεδιπλώσει τα αδιέξοδα μικροαστικά της κηρύγματα. Στηριγμένη στη γνωστή γενικόλογη αντίληψη περί «αντιεξουσίας» και «αντικρατισμού» προωθεί μια αταξική-αντιδιαλεκτική ανάλυση για την κοινωνία και τις κοινωνικές σχέσεις.

Τσουβαλιάζει την αστική εξουσία και την εξουσία της επαναστατημένης εργατικής τάξης. Ταυτίζει τις έννοιες του αστικού κράτους και του κράτους της εργατικής τάξης μετά την επαναστατική ανατροπή.

Ταυτίζει την αστική κυριαρχία (δηλαδή την κυριαρχία μιας χούφτας κεφαλαιοκρατών πάνω στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία με όρους καταπίεσης και εκμετάλλευσης) με την δικτατορία του προλεταριάτου (δηλαδή την αναγκαία επιβολή της εργατολαϊκής εξουσίας πάνω στην ηττημένη αστική τάξη).

Με αυτήν την έννοια, **αρνείται-ακυρώνει όλη την ιστορία των επαναστατικών ανατροπών**, καθώς τις αντιμετωπίζει ως προπομπούς αντίστοιχων «καταπιεστικών» δομών και συστημάτων με τον καπιταλισμό – ή και ακόμη χειρότερων! Αισθάνεται δικαιωμένη από την ιστορική οπισθοδρόμηση που σήμανε η παλινόρθωση του καπιταλισμού, ακριβώς όπως δικαιωμένες δηλώνουν (και ανακουφισμένες

αισθάνονται – έστω προσωρινά) οι δυνάμεις του συστήματος.

Μόνο που έτσι αναδεικνύουν την δική τους τεράστια αντίφαση-αδιέξοδο. Διότι η (ιδιαίτερα γοητευτική για τα νεανικά ακροατήρια) γραμμή της «σύγκρουσης», αποκομμένη από την επαναστατική προοπτική, είναι **χωρίς αντικείμενο, χωρίς στόχο, κενή περιεχομένου, αδιέξοδη**. Είναι μία απλή εκτόνωση, πολύ βολική για τις αστικές δυνάμεις.

Η αταξική θεώρηση της αναρχίας σχετικά με την κοινωνία δεν βλέπει το επαναστατικό υποκείμενο ούτε την ανάγκη συγκρότησής του. Αρνείται τον ηγετικό-πρωτοπόρο ρόλο της εργατικής τάξης και την ανάγκη ταξικής πολιτικής της συγκρότησης. Ακόμη και η όποια παρέμβασή της στον συνδικαλισμό είναι σε μια τρεϊντγιουνίστικη βάση, χωρίς ευρύτερες πολιτικές στοχεύσεις.

Η αναρχία δεν βλέπει την πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Αρνείται φυσικά την πάλη ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση και προφανώς την ανάγκη συγκρότησης κοινωνικών συμμαχιών σε αυτήν τη βάση.

Στη βάση μιας ψευδεπίγραφης αμεσότητας, «εδώ και τώρα» λύσεων και «συγκρούσεων», και πάντα με φόντο τη γενικότερη αποπολιτικοποίηση που επικρατεί, αποτελεί ελκυστικό χώρο για τη νεολαία. Στην ουσία αποτελεί έκφραση μικροαστικής αδημονίας με «συγκρουσιακό» περιτύλιγμα, το οποίο μόνο ζημιά προκαλεί στην ανάγκη για τη συγκρότηση μαζικών αγώνων για την ανατροπή της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, και στην κατεύθυνση για την εκ νέου συγκρότηση του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Παλεύουμε για τη συγκρότηση οργάνων πάλης του λαϊκού-εργατικού κινήματος

84. Για να μπορέσει η πάλη του λαού και της εργατικής τάξης να συγκροτηθεί σε μια πιο μόνιμη και σταθερή βάση, να αντισταθεί στην επίθεση, να θέσει στόχους και να διεκδικήσει, πρέπει να συγκροτήσει τα όργανά της.

Τα ξεσπάσματα οργής που εκδηλώθηκαν τα προηγούμενα χρόνια και που θα συνεχιστούν και

θα πυκνώσουν ανέδειξαν ολοφάνερα αυτήν την αναγκαιότητα.

Η αδυναμία συγκρότησης διεκδικητικού αγώνα μετά τις απίστευτες καταστροφές στη Θεσσαλία, στην Εύβοια, στη Ρόδο, στον Έβρο.

Η αδυναμία του μεγάλου λαϊκού ξεσπάσματος για το έγκλημα στα Τέμπη να βρει την αντανάκλασή του στους επιμέρους χώρους και να πυροδοτήσει αντιστάσεις για τα τεράστια προβλήματα που γεννά η βαρβαρότητα της αστικής πολιτικής.

Η απουσία από τους απεργιακούς αγώνες της μαζικής παρουσίας των σωματείων και ιδιαίτερα των μεγάλων χώρων δουλειάς που μερικά χρόνια πριν είχαν ιδιαίτερη βαρύτητα.

Η απουσία λαϊκών συγκροτήσεων με πλατιά απήχηση στις γειτονιές.

Αυτά και δεκάδες άλλες παραδείγματα μπορεί να αναφέρει κανείς για να αναδείξει την **ουσιαστική απουσία της απαραίτητης οργανωτικής συγκρότησης του λαού και της εργατικής τάξης** εκεί που ζει και δουλεύει.

Της συγκρότησης πρωτοβουλιών και επιτροπών αγώνα σε πόλεις και γειτονιές, στη βάση συγκεκριμένων προβλημάτων που αναδεικνύονται.

Της συγκρότησης πρωτοβουλιών σε μονιμότερη βάση (π.χ. αντιπολεμικών πρωτοβουλιών)

Της συγκρότησης πρωτοβουλιών νεολαίας.

Της υπεράσπισης και ενίσχυσης των φοιτητικών συλλόγων.

Της ενίσχυσης της πρωτοβάθμιας συγκρότησης των εργαζομένων. Της μαζικής συμμετοχής και ουσιαστικής λειτουργίας των σωματείων, όπου υπάρχουν, και της δημιουργίας νέων.

Στη συντριπτική τους πλειοψηφία ο λαός και η εργατική τάξη βρίσκονται έξω από κάθε τέτοιου είδους συγκρότηση. Βρίσκονται έξω από διαδικασίες συλλογικής συζήτησης και συναπόφασης. Ακόμη και στις υπαρκτές συγκροτήσεις (σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι) οι μαζικές διαδικασίες είναι από ανύπαρκτες έως καρικατούρες. Στην καλύτερη περίπτωση, ένας εργαζόμενος ή ένας φοιτητής να ενημερώνεται για τις αποφάσεις που έχουν παρθεί από ΔΣ των σωματείων ή των συλλόγων, χωρίς καμία προηγούμενη συζήτηση, χωρίς καμία μαζική διαδικασία.

85. Η κατεύθυνση της συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης προϋποθέτει και κινείται με στόχο την ανατροπή αυτής της κατάστασης.

Προϋποθέτει την ευρύτερη και ουσιαστικότερη δυνατή συγκρότηση των λαϊκών-εργατικών δυνάμεων, απέναντι σε έναν πλήρως οργανωμένο αντίπαλο, με αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό δύναμης. Είναι η πρώτη και βασική προϋπόθεση για να χτίζεται η αυτοπεποίθηση των μαζών και η εμπιστοσύνη τους στη μαζική πάλη. Είναι το πρώτο βήμα που θα συμβάλει στο σπάσιμο του κλίματος της ηττοπάθειας και της ανημπόριας, στο κλίμα του ατομισμού. Που θα συμβάλει στην αποτελεσματικότερη απόκρουση της αστικής ιδεολογικής προπαγάνδας. Που θα αντιπαλέψει τη λογική της ανάθεσης και την καλλιέργεια των αυταπατών. Που θα συμβάλει στη συγκρότηση, στη συνέχεια, στο δυνάμωμα και στον σωστό προσανατολισμό των αγώνων.

Και φυσικά είναι εκεί που θα μπορέσει να μπει ο «σπόρος» για τη συνολικότερη αναγκαιότητα-δυνατότητα της επαναστατικής ανατροπής και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Χωρίς αυτήν την πρωταρχική συγκρότηση κάθε βαρύγδουπο σχέδιο –απ’ αυτά που εκπονούνται κατά κόρον για να διασκεδάσουν την αδυναμία και την απροθυμία των δυνάμεων που τα εξαγγέλλουν– είναι στον αέρα, κενό γράμμα, απλή φλυαρία. Τα σαλπίσματα περί «αντεπίθεσης» είναι απλές φανφάρες. Και φυσικά δεν νοείται ύπαρξη κόμματος της εργατικής τάξης, με την εργατική τάξη έξω και μακριά από αυτή τη διαδικασία.

Οι αγώνες που ξεσπούν έχουν ανάγκη αυτή τη συγκρότηση. Η παρέμβαση των κομμουνιστών μέσα στους αγώνες πρέπει να ευνοήσει αυτού του είδους τη συγκρότηση. Όχι μόνο για να είναι αποτελεσματικός ένας αγώνας, αλλά για να μπου οι βάσεις ώστε να υπάρξει ο επόμενος και να είναι ακόμη πιο αποτελεσματικός.

Για μια αναβαθμισμένη παρέμβαση της Οργάνωσης στο κίνημα

86. Σε ό,τι μας αφορά, αυτό σημαίνει ότι **αυξάνονται οι απαιτήσεις, οι δυνατότητες και οι ευθύ-**

νες για τη δική μας Οργάνωση, για τα οργανωμένα μέλη και τα στελέχη μας.

Δεν αρκεί να έχουμε σωστές γενικές αναλύσεις για τη διεθνή κατάσταση και τα εσωτερικά ζητήματα, όταν αυτές δεν μεταφράζονται σε οδηγό για δράση. Δεν αρκεί να επισημαίνουμε την επικινδυνότητα των εξελίξεων και τον κίνδυνο της σφαγής των λαών για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, αν δεν κάνουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για την οικοδόμηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, όταν δεν προωθούμε στην πράξη την κατεύθυνση για Μέτωπο Πάλης των Λαών και τη διεθνιστική διάσταση του ζητήματος. Δεν αρκεί να καταγράφουμε τη δεινή κατάσταση που βιώνει η εργατική τάξη και την αναγκαιότητα της ταξικής της ανασυγκρότησης, όταν δεν κάνουμε ουσιαστικά βήματα για το πλησίασμά της. Δεν αρκεί να διαπιστώνουμε την κρισιμότητα της δουλειάς στη νεολαία και να μην αφιερώνουμε σκέψη, κόπο και δυνάμεις στην προσέγγισή της.

Δεν μειώνουμε καθόλου την αξία των σωστών διαπιστώσεων και της σωστής ανάλυσης. Το αντίθετο. Ωστόσο, **μια κομμουνιστική οργάνωση αναλύει για να δρα! Για να μετατρέψει τη θεωρία σε πράξη και αυτή, με τη σειρά της, να μετατραπεί σε νέα θεωρία και να επιστρέψει στην πράξη.** Γι' αυτό δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι χωρίς ουσιαστική εμπλοκή με τις μάζες, το λαό και την εργατική τάξη, ακόμη και οι πιο σωστές διαπιστώσεις φτάνουν μέχρι ένα όριο που δεν μπορεί να προσπεραστεί. Και μπορεί κάποιος σύντροφος –χάρη στην εμπειρία, την οξυδέρκεια και το κριτήριό τους– να μπορούν να πάνε λίγο ή περισσότερο παραπέρα από το όριο αυτό, όμως ο κανόνας παραμένει. Και μία κομμουνιστική οργάνωση δεν μπορεί και δεν πρέπει να βασίζεται στο κριτήριο του ενός ή των λίγων. Μια κομμουνιστική οργάνωση πρέπει να συγκροτεί κάθε μέλος και στέλεχός της με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να συμβάλει ουσιαστικά στην εμφάνιση των αναλύσεων, στη χάραξη της γραμμής και των κατευθύνσεων, να συμβάλει στη σωστή καθοδήγηση της οργάνωσης.

87. Μια κομμουνιστική οργάνωση οφείλει να αναγνωρίζει τη φάση στην οποία βρίσκεται. Είναι

κρίσιμο στοιχείο και το ΚΚΕ(μ-λ) δεν φοβήθηκε ποτέ να αναγνωρίσει και να διατυπώσει καθαρά και ξάστερα ότι διανύουμε τη φάση της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος.

Δεν επιδίωξε ποτέ να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, να φτιασιδώσει την κατάσταση, να κρυφτεί πίσω από τυχοδιωκτικές διατυπώσεις.

Δεν χάιδεψε αυτιά σαλπίζοντας «αντεπιθέσεις».

Δεν θαμπώθηκε από διάφορες «κοσμογονίες» που διακηρύσσονταν κατά καιρούς, όπως η «παγκοσμιοποίηση», το «τέλος της Ιστορίας» ή η «πρώτη φορά Αριστερά».

Δεν καμώθηκε τον θεματοφύλακα του μ-λ κινήματος και της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας. Αυτήν προτιμά να την εφαρμόζει, όχι ως μια στατική αντίληψη ή ένα κλειστό, δογματικό σχήμα, αλλά ως μια δυναμική αντίληψη, έναν οδηγό για δράση.

Δεν έσπειρε ποτέ αυταπάτες, γιατί ξέρει πολύ καλά πόσο κοντά ποδάρια έχουν όλα αυτά και τι επιπτώσεις έχουν σε έναν κόσμο που με κόπο κάνει το βήμα της εμπλοκής στο κίνημα ή –ακόμη περισσότερο– στην οργανωμένη πάλη.

Αναγνωρίζουμε τον συσχετισμό για να τον ανατρέψουμε και όχι για να υποταχτούμε σε αυτόν!

Αλλαγή του συσχετισμού δεν σημαίνει απλά συσσώρευση δυνάμεων ή καλά εκλογικά αποτελέσματα. Δεν σημαίνει ανάληψη κυβερνητικής εξουσίας. Αλλαγή του ταξικού συσχετισμού σημαίνει ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Σημαίνει συνειδητοποίηση της θέσης της στην κοινωνία, του ρόλου της και του ιστορικού της προορισμού.

Σημαίνει αναμέτρηση με τα αστικά ιδεολογήματα. Σημαίνει αναμέτρηση με τον ρεφορμισμό και της διαλυτική του δράση. Σημαίνει ξεκαθάρισμα με τις μικροαστικές θεωρίες της αναρχοαυτονομίας.

Σημαίνει συγκρότηση οργάνων πάλης που θα προωθούν τα δικά της ταξικά συμφέροντα. Σημαίνει συνδικάτα ανεξάρτητα από το αστικό κράτος, συνδικάτα που θα προωθούν την πραγματική διεκδίκηση, τους πραγματικούς ταξικούς αγώνες και όχι μια ψεύτικη, εικονική πραγματικότητα. Με αναφορά σε όλη την εργατική τάξη, και όχι σε βολικά κομματικά ακροατήρια.

88. Θέλουμε μια οργάνωση που θα συγκροτεί αγωνιστές του λαϊκού-εργατικού κινήματος. Που θα παράγει το απαραίτητο ιδεολογικό και πολιτικό φορτίο ώστε τα μέλη και τα στελέχη της να μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες της ταξικής πάλης. Που θα τα εξοπλίζει έτσι ώστε να μπορούν να εμπλακούν μέσα στο λαό, μέσα στο κίνημα. Να μην φοβούνται τις δυσκολίες, αλλά να θέλουν να τις υπερβούν. Να μην αισθάνονται παρείσακτοι ή ουρανοκατέβατοι μέσα στον λαό, αλλά να αποζητούν την απόκτηση σχέσεων μαζί του. Να μην παραιτούνται από την προσπάθεια, αλλά να επιμένουν. Να μην φορτώνουν τις δικές τους (τις δικές μας) αδυναμίες στο λαό και γενικά στην κατάσταση, αλλά να προσπαθούν να εντοπίσουν ποιες είναι αυτές και πώς θα προσπεραστούν. Να συνδυάζουν τη θεωρία με την πράξη, κόντρα στις «ευκολίες», κόντρα στον δογματισμό και τον εμπειρισμό.

Θέλουμε μια οργάνωση που θα συγκροτεί αγωνιστές που **θα αντιλαμβάνονται την ευθύνη, που θα μπορούν και θα θέλουν να την αναλάβουν.** Όχι ως ένα δυσβάσταχτο φορτίο, αλλά ως μία επιβεβαίωση των δυνατοτήτων και του ρόλου τους.

Αυτό σημαίνει ότι τα στελέχη της οργάνωσης, κάθε στέλεχος της οργάνωσης, πρέπει να λειτουργεί όχι απλά στη βάση του «να βγει η δουλειά», αλλά κυρίως στη βάση του να μπολιαστεί η κομματική γραμμή με την εμπειρία από τους χώρους δράσης και τα πεδία ευθύνης τους. Εκεί είναι που θα δοκιμαστεί –θα επαληθευτεί, θα απορριφθεί ή θα τροποποιηθεί– και θα εξειδικευτεί η γραμμή της οργάνωσης. Εκεί είναι που θα αναδειχτούν νέα ζητήματα προς απάντηση. Και τα στελέχη θα πρέπει να είναι εκεί, κατάλληλα εξοπλισμένα, αλλά κυρίως με συνείδηση της αναγκαιότητας να λειτουργήσουν έτσι.

Τα στελέχη της οργάνωσης είναι αυτά που μπορούν και πρέπει να συμβάλουν ώστε τα κομματικά όργανα να γίνουν **όργανα παραγωγής άποψης και θέσεων**, και όχι απλής αναπαραγωγής, στέρου αναμασήματος της γενικής πολιτικής γραμμής.

Αυτό σημαίνει ότι τα στελέχη πρέπει –πριν από όλα– **να γνωρίζουν** το πεδίο ευθύνης τους: τα χαρακτηριστικά και τις ιδιαιτερότητές του, τα ζητήματα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, τους

ιδιαίτερους πολιτικούς συσχετισμούς που επικρατούν και τις πολιτικές δυνάμεις που παρεμβαίνουν. Είναι αυτή η γνώση που πρέπει να απαιτούμε να βαθαίνει, να γίνεται ευρύτερη και πληρέστερη. Και αυτό δεν είναι μία μονοσήμαντη διαδικασία. Προϋποθέτει την ουσιαστική, καθημερινή ενασχόληση, προϋποθέτει τη ζωντανή εμπλοκή.

Τα μέλη της οργάνωσης δεν είναι ακροατές, δεν είναι επισκέπτες, δεν είναι απλές μονάδες. Φέρνουν τη σφραγίδα αλλά και την ευθύνη της σπουδαίας επιλογής που έχουν κάνει να υπηρετήσουν την υπόθεση της εργατικής τάξης και του λαού. Η ένταξή τους στην Οργάνωση δεν είναι «μια ακόμη δραστηριότητα», αλλά μια απόφαση ζωής, που τους ανοίγει το δρόμο προς μια νέα ποιότητα. Αυτή η απόφαση είναι ακόμη πιο σπουδαία στη σημερινή περίοδο της ήττας και της αποσυγκρότησης, στην περίοδο που πληθαίνουν τα στοιχεία της απογοήτευσης και της αποστράτευσης. Και αυτήν την απόφαση οφείλουν να την υπερασπίζονται, τόσο στην καθημερινή τους επαφή με το λαό και τον κοινωνικό τους περίγυρο, όσο και μέσα στην Οργάνωση με την **απαίτηση** από τον εαυτό τους για ουσιαστική συμβολή και από την Οργάνωση και τους υπόλοιπους συντρόφους για ουσιαστική πολιτική λειτουργία.

Οι κομμουνιστές δεν είναι για τα εύκολα, δεν υπάρχουν μόνο όταν το ευνοεί η συγκυρία. Η οργανωμένη πάλη δεν είναι «μόδα». Οι κομμουνιστικές οργανώσεις συγκροτούνται –πρέπει να συγκροτούνται– στη βάση της σύγκρουσης με το σύστημα της αδικίας και της εκμετάλλευσης. Μια σύγκρουση δύσκολη και απαιτητική, αλλά πέρα για πέρα απαραίτητη. Που δεν μπορεί να προσπεραστεί με φαινές και κάθε είδους «ευκολίες».

89. Και για να μπορέσει μια κομμουνιστική οργάνωση να ανταποκριθεί, πρέπει να συγκροτείται πάνω σε **στερέες ιδεολογικές και πολιτικές βάσεις.** Αυτό προϋποθέτει δύο πράγματα, δεμένα μεταξύ τους: Πρώτον, τον ουσιαστικό ιδεολογικό και πολιτικό εξοπλισμό κάθε μέλους.

Δεύτερον, την πολιτική «εφαρμογή» των απόψεων-θέσεων που κατακτά και της γραμμής που επιλέγει να αναδείξει. Τη δοκιμασία των απόψεων-θέσεων της μέσα στο κίνημα, μέσα στους αγώνες, στη

σχέση μας με τον πολιτικό περίγυρο. Εκεί είναι που επιβεβαιώνεται-δικαιώνεται η τάδε ή η δείνα θέση. Εκεί είναι που τελικά επιβεβαιώνεται-δικαιώνεται η επιλογή της οργανωμένης πάλης. Αυτό είναι που κάνει κάθε μέλος να έχει εμπιστοσύνη στις απόψεις του, να έχει το θάρρος να τις υπερασπιστεί και να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τον περίγυρό του. Αυτό είναι που πρέπει να απαιτεί κάθε μέλος από τον εαυτό του και την Οργάνωση, αυτό που είναι που πρέπει να απαιτεί η Οργάνωση από τη λειτουργία και τα μέλη της.

Δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική κομματική ένταξη και λειτουργία, όταν τα μέλη της λειτουργούν στα πλαίσια μόνο της ιδεολογικής συμφωνίας. Δεν μπορεί μια κομμουνιστική οργάνωση να συμβάλει στην υπόθεση της εκ νέου συγκρότησης, όταν δεν φροντίζει για την οργανωτική και πολιτική της ενίσχυση, για τη ζωντανή εμπλοκή της στους αγώνες, για τη συγκέντρωση εκείνης της κρίσιμης μάζας που θα της επιτρέψει να δημιουργήσει πολιτικά γεγονότα, να ευνοήσει αγώνες και αντιστάσεις, να κάνει διακριτό και σε ευρεία κλίμακα το πολιτικό της στίγμα.

Θέλουμε μια οργάνωση με σχέσεις και αναφορά στην εργατική τάξη

90. Η εργατική τάξη όχι μόνο δεν εξαφανίστηκε (όπως υποστήριζαν διάφοροι «αριστεροί» διανοούμενοι), αλλά είναι εδώ και εξακολουθεί να αποτελεί τη μόνη κοινωνική δύναμη που μπορεί να θέσει και να υλοποιήσει με συνέπεια το καθήκον της επαναστατικής ανατροπής. Έχουμε δώσει σοβαρές αντιπαραθέσεις με όλους αυτούς που θέλησαν να την εξαφανίσουν, να την «ξεχειλώσουν» ή να την λειοδμήσουν. Ωστόσο, δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε την απόστασή μας από αυτήν, την αδυναμία μας να αποκτήσουμε ακόμη ουσιαστική εμπλοκή. Πρόκειται για κάτι που πρέπει να αλλάξει, για μια αντίφαση που πρέπει να επιλυθεί. Η διαδικασία επίλυσής της θα μας φέρει αντιμέτωπους τόσο με την πραγματική κατάσταση και τα αδιέξοδα που βιώνει η εργατική τάξη, όσο και με την κακή κατάσταση που επικρατεί στα συνδικάτα: με την κυριαρχία του ρεφορμισμού, αλλά

και αστικών δυνάμεων (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ). Θα μας φέρει αντιμέτωπους με την πραγματικότητα της αποσυγκρότησής της. Την λειψή έως ανύπαρκτη σχέση της με την οργανωμένη πάλη. Την έλλειψη αναφοράς στην κομμουνιστική προοπτική ή και το προβοκάρισμά της. Την διαδεδομένη επιρροή ακροδεξιών απόψεων. Ακόμη και την απόστασή μας σε ζητήματα «κουλτούρας» (καθώς αναγνωρίζουμε την κατά βάση μικροαστική σύνθεση της οργάνωσής μας).

«Οδηγός» για το ξεπέραςμα αυτών των δυσκολιών είναι πριν απ' όλα η τοποθέτηση που έχουμε για τη θέση και το ρόλο της εργατικής τάξης. Είναι αυτή η τοποθέτηση που μας οδήγησε, για παράδειγμα, στο να αναλάβουμε σημαντικό ρόλο στη στήριξη του απεργιακού αγώνα στη Μαλαματίνα, αλλά και σε μια σειρά άλλους αγώνες που έδωσαν και δίνουν εργάτες και εργάτριες.

Έχουμε πολλά να διδαχτούμε από την εργατική τάξη, παρά την αποσυγκρότησή της, και έχουμε πολλά να της προσφέρουμε. Δεν πρέπει να την αντιμετωπίζουμε ούτε με δέος ούτε αφ' υψηλού. Δεν πρέπει να αποτελεί μια περιστασιακή ενασχόληση, αλλά μια μόνιμη και ουσιαστική χρέωση, μια διαρκή έγνοια.

Μετωπικά σχήματα

91. Χρειαζόμαστε μετωπικά σχήματα που θα ευνοούν την πλατιά δουλειά μας στους μαζικούς χώρους: στα σχολεία, στις σχολές, στους χώρους δουλειάς, στη γειτονιά. Σχήματα που δεν θα μπερδεύουν τη λειτουργία τους με τη λειτουργία της Οργάνωσης, αλλά θα αποτελούν σοβαρό μέλημα της Οργάνωσης και βασικό στοιχείο δουλειάς των πυρήνων της.

Στα σχήματα αυτά οι συναγωνιστές θα έχουν χώρο και πραγματικό ρόλο. Θα αναλαμβάνουν πραγματική δέσμευση, στη βάση πραγματικών καθηκόντων, αλλά και στη βάση μιας ουσιαστικής πολιτικής συμφωνίας. Δεν θα αισθάνονται προσκεκλημένοι ή περιστασιακοί.

Δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική πλατιά δουλειά χωρίς τέτοια μετωπικά σχήματα. Δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική ενίσχυση της πολιτικής μας

σχέση με έναν περίγυρο χωρίς την ένταξή του σε κάποιο από τα πλατιά μας σχήματα.

Τα σχήματα δεν είναι κομματικά παραρτήματα. Δεν μπορούν να λειτουργούν στη βάση της ευρύτερης και βαθύτερης πολιτικής συμφωνίας που έχουν τα μέλη της Οργάνωσης. Και με αυτήν την έννοια έχουν την αυτοτέλειά τους, η οποία δεν πρέπει να μας ξενίζει ή να μας φοβίζει. Πρέπει να μάθουμε να την διαχειριζόμαστε, να μάθουμε να λειτουργούμε με τα δεδομένα που παράγει.

Τα μετωπικά μας σχήματα δεν μπορούν να έχουν απλά συνδικαλιστικό χαρακτήρα, αλλά κατά κύριο λόγο πολιτικό χαρακτήρα. Πρέπει να ευνοούν την πολιτική συζήτηση, την ωρίμανση της πολιτικής σκέψης των μελών τους και την αναβάθμιση της πολιτικής τους σχέσης με την Οργάνωση. Πρέπει να δίνουν στη συνδικαλιστική παρέμβαση το απαραίτητο πολιτικό φορτίο που θα την κάνει πιο αποτελεσματική και θα την εντάσσει στη συνολικότερη στρατηγική της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών. Που θα την εξοπλίζουν στην αντιπαράθεση με τις αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις στις στρεβλώσεις και στον διαλυτισμό που παράγουν.

Πρέπει να μπορούν να παράγουν το δικό τους υλικό. Τέτοιο που θα ανταποκρίνεται στις ιδιαίτερες ανάγκες τους. Να καταγράφουν τις δικές τους θέσεις και να τις παλεύουν στους χώρους.

Μια τέτοια λειτουργία δεν μπορεί να είναι περιστασιακή. Η πολιτική δέσμευση που επιδιώκουμε απαιτεί και την οργανωτική δέσμευση. Απαιτεί συχνή και ουσιαστική λειτουργία. Απαιτεί προετοιμασία και μεγαλύτερη υπευθυνοποίηση.

Μα τέτοια λειτουργία θα αποτελέσει σχολείο και για τα μέλη της Οργάνωσης. Θα ανεβάσει το επίπεδο της προσφοράς τους, θα βοηθήσει στην εμπάθνηση και στην εξειδίκευση της άποψής τους και των θέσεων της Οργάνωσης. Θα μας φέρει αντιμέτωπους με τα νέα προβλήματα που απασχολούν τους χώρους και τις πλατιές μάζες. Θα μας δώσει τη δυνατότητα να εντοπίσουμε καλύτερα και πιο έγκαιρα τις διεργασίες που συντελούνται στις συνειδήσεις των μαζών. Θα μας δώσει τη δυνατότητα να παρέμβουμε ουσιαστικά στα μέτωπα που ανοίγονται και στους αγώνες που ξεσπούν.

Διεκδικούμε το ρόλο που μπορούμε και πρέπει να έχουμε στο κίνημα

92. Όλες αυτές οι επισημάνσεις και όλοι αυτοί οι στόχοι δεν τίθενται πρώτη φορά. Όμως, σήμερα μπαίνουν με ακόμη πιο επιτακτικό τρόπο.

Γιατί το σύστημα στοχοποιεί ανοιχτά πλέον τη συλλογική δράση, την βγάζει στην παρανομία. Ποινικοποιεί τον συνδικαλισμό, ποινικοποιεί την απεργία, ποινικοποιεί τις διαδηλώσεις και τις απλές διαμαρτυρίες, διώκει την αλληλεγγύη.

Γιατί οι αυταπάτες περί «κυβερνώσας Αριστεράς» έχουν ξοφλήσει. Γιατί την απογοήτευση και τη διάλυση που παρήγαγε η διάψευση αυτών των αυταπατών την καρπώνεται ο ρεφορμισμός του ΚΚΕ για να την μετατρέψει σε «χρήσιμη» ψήφο και όχι σε αγώνα.

Γιατί όλα αυτά συμβάλλουν ακόμη περισσότερο στη στρέβλωση για το τι σημαίνει ταξικός αγώνας, ταξική διεκδίκηση, Αριστερά και κομμουνιστική προοπτική. Γιατί αφοπλίζουν τις λαϊκές μάζες και εξουδετερώνουν τους αγώνες που ξεσπούν. Γιατί ανακυκλώνουν τις αυταπάτες και τα αδιέξοδα.

Γιατί –παρ’ όλο που η επίθεση θεριεύει– το εργατικό και λαϊκό κίνημα είναι αποσυγκροτημένο, τα ξεσπάσματα δεν μετατρέπονται σε οργανωμένη δράση.

Μέσα σε αυτό το τοπίο που συνοπτικά περιγράψαμε, το ΚΚΕ(μ-λ) πρέπει να διεκδικήσει έναν πιο αναβαθμισμένο ρόλο. Να συνειδητοποιήσει την αναγκαιότητα, αλλά και τη δυνατότητα για κάτι τέτοιο. Ο απολογισμός της δράσης του τα τελευταία 4-5 χρόνια –και ιδιαίτερα στην περίοδο της καραντίνας– περιέχει αρκετά στοιχεία που αποδεικνύουν αυτήν τη δυνατότητα.

Μια δυνατότητα που προκύπτει πριν απ’ όλα από τις θέσεις του. Τη σωστή ανάγνωση των αντιθέσεων και των εξελίξεων, και την ανάδειξη των κρίσιμων μετώπων. Την ανάδειξη της κρισιμότητας των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων. Την ανάδειξη του εξαρτημένου χαρακτήρα της ντόπιας άρχουσας τάξης και τα καθήκοντα που παράγει η αντιπαράθεση με την πολιτική της.

Την αντιπαράθεσή του με τον ρεφορμισμό και τον κυβερνητισμό. Την κριτική του και την αντιπαράθεσή του με αιτήματα και συνθήματα που σπέρ-

νουν τη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό.

Την υπεράσπιση της ιστορίας, των κατακτήσεων και της προοπτικής των λαών και της εργατικής τάξης, κόντρα στα κηρύγματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Την προώθηση της αναμέτρησης με το σύστημα και τις δυνάμεις του. Την αποκάλυψη του χαρακτήρα του αστικού κράτους και την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας των λαϊκών και εργατικών οργανώσεων από αυτό.

Μια δυνατότητα που προκύπτει από τα χαρακτηριστικά που έχει κατακτήσει ως οργάνωση όλες αυτές τις δεκαετίες. Την αδιάκοπη συμμετοχή του στους λαϊκούς και εργατικούς αγώνες. Την αδιάκοπη προσπάθειά του να συγκροτήσει πρω-

τοβουλίες κοινής δράσης και να αναδείξει εστίες αντίστασης. Την προβολή και την υπεράσπιση των απόψεων και των θέσεων του κόντρα σε αστικές απόψεις που πρόβαλλαν ως «ριζοσπαστικές» και υιοθετούνταν άκριτα από τις δυνάμεις της Αριστεράς.

Αλλά και μια δυνατότητα που προϋποθέτει την αναμέτρησή του με τις αδυναμίες, τις καθυστερήσεις και τα λάθη του.

Η 10^η Συνδιάσκεψη πρέπει να βάλει τις βάσεις για να ξεπεραστούν αυτές οι αδυναμίες. Πρέπει να βάλει τις βάσεις ώστε η Οργάνωση να μπει με νέα ορμή και αναβαθμισμένο φορτίο στα μέτωπα πάλης, στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.